ANUL XVIII - N.o 6

10 Decembrie 1972

Carpații

Depósito legal: M. 8.137 - 1958

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

ULTIMUL DISCURS
AL LUI CORNELIU ZELEA CODREANU

NOAPTEA DE 29 SPRE 30 NOEMBRIE 1938

De Faust BRADESCU

"Vor trimite să ne prindă şi să ne omoare. Vom fugi; ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă vom fi desigur răpuşi. Căci noi vom fi puţini, urmăriţi de batalioane şi de regimente româneşti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru al tuturora, va curge.

Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc şi cel din urmă!"

Corneliu ZELEA CODREANU

ACUM 34 de ani s'a stins, sub loviturile unei democraţii inconştiente, Corneliu Codreanu. Ah! cu câtă uşurinţă se ucidea in acea vreme tot ce nu cânta in struna micilor şi marilor potentaţi ai momentului!... Câte sute de martiri nu s'au încleştat in moarte sub rânjetul hidos al celor ce stăpâneau România... Ce insemnătate putea avea cuvântul şi fapta unui adevărat patriot in faţa intereselor meschine şi sordide ale câtorva "mari" ai zilei! Chiar dacă acest patriot avea chip de inger şi vorba de profet. Cu atât mai repede trebuia şters dintre cei vii, inainte ca spusele lui să atingă străfundul sufletelor, să pună in mişcare înţelegerea omului şi voinţa de implinire a neamului.

Trebuia infrântă această intruchipare a neamului etern, această prezenţa acuzatoare, această sabie de foc peste nelegiuirile lor. Si profetul-trup de lut *a fost nimicit ca toţi*

(Urmează in pag. 2.)

THE ARCHANGEL AND THE WORLD

WHEN Cornelio Zelea Codreano, the young leader of the "Association of Christian Students", saw for the first time in the Chapel of the prison of Vacaresti, near Bucarest, the icon of the Archangel Michael, He was so deeply impressed by the analogy between the symbolism of the Holy Image and the fight in which he was engaged at the head of Rumania's universitary young people, that he decided to put his Movement under the guardianship and the protection of the fighting Archangel, and that its nome would be from them on: THE LEGION OF THE ARCHANGEL MICHAEL.

In the long calvary that was his life, Codreano, the "Capitán", and his comrades have been several times inmates of Vacaresti, an old monastery, erected by Prince Nicolas Mavrocordato of Valachia and converted to prison by less pious rulers. We read in his Memoirs, of which he could publish only the first volume before his assassination:

"The Year 1931 started for us in the Vacaresti prison, under a torrent of lies, of insults and of blows. I led this time again my new comrades' to our icon... We found in God our only consolation, against all these diabolical machinations. We started again total fasting on Fridays and every night at 12 o'clock I recited an *Ave Maria*."

(Urmează in pag. 4.)

AMBITIONS PRESIDENTIELLES

par BASIL RUTASKOL DE LA KALEONE

LE jour crucial des élections américaines approche. Les préparations festives et les manifestations pré-électorales abondent dans un délire que, seule, la mentalité enfantine des Américains peut imaginer. C'est un véritable cirque: fanfares, uniformes, majorettes, slogans suggestifs placés sur les chapeaux, à la boutonnière et même sur les fesse. Tout est permis et encouragé, car "le sort du monde" en dépend. On le dit parce que cela sonne bien et on a l'habitude de l'entendre dire.

Et au fond, cela est vrai, mais dans un sens différent de celui qu'on croit. Cela est vrai surtout d'un certain monde interlope et vulgaire qui trouve, dans la démagogie des deux parties qui se disputent le poste suprême, la possibilité d'exercer des pressions et des chantages. Ainsi, des groupes de négres demandent la *liberté des drogues;* des groupes de pédérastes le droit de se *"marier officiellement"* entre eux; des groupes de portorricains le droit de violer et de tuer sans être admonestés par les flics; des groupes de hippies, celui d'étaler leur sexualisme et leur pornograpgie la où ils en ont envie, etc., etc., en échange de leurs voix pour celui des deux candidats qui leur accordera le plus de privilèges. Et cela marche, croyez-le bien!... Que ne ferait un démagogue ambitieux, pour se voir élire et porter en triomphe!...

(Urmează in pag. 5.)

profeții, ca toți vizionarii, ca toți cei cu gând curat și lipsiți de măriri pământești. Peste trupu-i fără suflu s'a încins apoi desmățul apocalipticelor satisfacții personale ale celor plini de ei și goi în suflet. Increzuți și netrebnici, n'au înțeles nimic din apariția acestui om, venit să sguduie așezămintele vremelnice ale unei sociatăți în descompunere. N'au înțeles nici măcar că propria lor salvare era legată de soarta acestui om predestinat.

Au isbit, au ucis, au reintunecat o epoca ce-și croia cale de lumină prin hățișurile istoriei. Si s'au bucurat ca netoții de fapta lor, siguri că de-acum încolo liberă le va fi cărarea ambițiilor. Singurul zăgaz de cinste și demnitate zăcea răpus. Oh, Doamne! cât rău pot aduce astfel de creaturi, ce nu văd decât micile lor interese și lasă'n bezna uitării aspirațiile și nevoile permanente ale neamului!

Dar dacă omul ce întruchipa aceste aspirații a fost sdrobit, profetul-cuvânt *n'a putut fi întinat. Peste rele și nevrednicii, peste crime și trădari, s'a ridicat mereu tot mai sus, luminând calea viitorului pentru cei ce cred în apa vie a spiritului carpatic. Tot ce mintea lui limpede a întrevăzut și intuit, s'a adeverit. Tot ce sufletul lui, plin de dragoste pentru omul obidit, a pus în slovă și sistem, își va găsi împlinirea mai curând sau mai târziu. E ceeace n'au priceput călăii de totdeauna ai neamului.*

Sunt vii și azi în inima și mintea multora cuvintele spuse de Corneliu Codreanu cu mult înainte de isbucnirea rasboiului. "... De vor intra în România (Rușii), cine poate crede că vor pleca înainte de a sataniza țara..." Câți din politicienii acelei epoci nu și-au murmurat sceptic, că astfel de "profeții" sunt în afara politicei realiste dusă de ei. N'aveam noi oare garanția Occidentului? N'aveam noi oare pe Nicolae Titulescu? N'aveam noi oare cel mai mic și rahitic partid comunist din lume? De unde scotea Codreanu o imagine atât de tragică pentru neamul românesc? Si-a trebuit să se abată ciuma comunistă peste țară pentru ca subtila minte a politicienilor să realizeze că satanizarea s'a împlinit.

Dar omul care prevăzuse îngrozitoarele consecințe ale unei politici de compromisuri, de meschine aranjamente partidare, de supunere oarbă democrațiilor occidentale, de subordonare finanței internaționale, de dispreț și indiferență față de interesele reale, urgente, ale poporului român, nu mai era acolo să le amintească micimea sufletească și lipsa de prevedere...

De-atunci neamul se sbate sub silnicia hoardelor roșii, ducând calvarul greșelilor politice ale unui sistem ce și-a pecetluit soarta prin asasinarea lui Corneliu Codreanu în pădurea Tâncăbești. Punând capăt acestei existențe, n'au distrus —asa cum erau convinși— Mișcarea Legionară, dar au modificat coordonatele politice, ușurând slăbirea momentană a ecumenicității naționale, pe care Căpitanul o realizase aproape în întregime. Redestrămarea spiritelor, în conjunctura de atunci, a fost fatală evenimentelor ulterioare. Prin inconștiența și cruzimea cu care au tratat pe cel ce singur putea garanta unirea tuturor Românilor, politicienii acelei epoci au devenit indirect groparii propriei lor națiuni. Astfel se adeverea încă unul din gândurile de baza ale Capitanului: "ruina vine dela suflet". In suflet erau bolnavi acești politicieni, plini de orgoliu vanitos și de ură nestăpânită.

Acest Noembrie 1938 *va apăsa veșnic peste sufletele celor ce l-au pregătit sau l-au acceptat. Căci puțini au fost cei ce-au ridicat glas de protest în fața infamiei comise de Guvernul din acea vreme. Teama de consecințe, indiferență sau mulțumire de a se vedea scăpați de omul ce le biciuia scăderile morale și patriotice, e tot una. Gestul tăcerii este semnificativ. Prin pasivitate s'au solidarizat cu tirania, cu injustiția, cu crima. In acea noapte și-au încărcat conștiințele cu un păcat de neiertat. Mulți l-au plătit după aceea cu viața, dar unii și-l duc încă pe căile exilului. Puținí au fost cei ce au înțeles în ceasul al 12-lea măreața figură a Căpitanului și- și-au recunoscut greșeala comisă.*

Simbolul acelui 29-30 Noembrie 1938 e mult mai profund și măreț decât isi pot închipui dușmanii neamului românesc și ai Mișcării Legionare. Acea noapte de groază simbolizează ruptura definitivă între două lumi. Intre lumea veche a burgheziei egoiste și nedemne, ceși manifesta atotputernicia (sau... neputința) în crimă, și lumea nouă, ce-și începe veacul prin sacrificiul Căpitanului.

Din clipa în care sângele marelui patriot s'a amestecat cu pământul țării, marea dospire spirituală a neamului a fost cimentată pe vecie. Invierea neamului nu se poate realiza decât prin sacrificiul permanent al fiilor săi.

Deaceea, comemorarea anuală a acestui Noembrie însângerat nu-i numai un omagiu adus lui Corneliu Codreanu și celor ce l-au însoțit în moarte. Cu atat mai puțin nu-i un mijloc de a reaminti mișelia unora sau lașitatea altora. Istoria se va însărcina cu stigmatizarea lor.

Pentru noi, legionarii, e o readucere aminte a datoriei ce avem fața ce cel ce ne-a insuflat ideia reînoirei prin spirit, față de martirii noștri, față de neamul românesc ce-asteaptă descatușarea, față de noi înșine care-am jurat să ducem mai departe flacăra credinței legionare. Si-aceasta datorie se întrupează în două noțiuni:

— să fim prezenți în luptă

— să fim gata de sacrificiu.

Acesta-i simbolul și semnificația adânca a lui 29-30 Noembrie.

O reîmprospătare a virtuților noastre legionare, un examen de conștiința al fiecărui combatant, un salut pios peste dureri și timp, adus celui ce ne-este îndrumător și exemplu de neuitat.

Faust BRADESCU

CORNELIU ZELEA CODREANU
1899 - 1938

"Să vă umpleți inimile de foc și de hotărâre în lupta grea și, dreaptă în care v'ați încleștat și din care avem cu toții porunca de a eși: biruitori sau morți."

"La voi mă gândesc când scriu. La voi, acei care veți trebui să muriți, primind cu seninătatea strămoșilor Thraci, botezul morții. Și la voi acei ce veți trebui să pășiți peste morți și mormintele lor, ducând în mâinile voastre steagurile triumfătoare ale Românilor."

CORNELIU ZELEA CODREANU

THE ARCHANGEL

For Codreano and his people, the fallen Beelsebub, against whom the glorious Archangel, the scales of Justice in his left hand, brandishes his victorious sword, personified the Evil which, since the beginning of the Bolchevik Revolution, had little by little subjugated the majority of the political leaders not only in Rumania but in almost all the countries of our Christian civilisation. It was this universal Evil, the Antichrist Conspiracy, with all its infamies, its guiles and its cruelty that Codreano and his comrades had to confront, from the very beginning of their activities till to the garotting of the "Capitán" by the agents of King Carol II of Rumania, an agent himself of the Communist monsttrosity, against the Nameless beast. on decimating the Legion of the Archangel and pursuing Corneliu Codreanu whit the formidable capacity of their slander machinery, even after his death.

Since its very birth, the Movement was directed against the Communist monsttrosity, against the Nameless Beast. We quote Codreano:

> "In the spring of 1919 we were gathered in the Woods of Dobrina, a group of about twenty students from the last three grades of the Husi high school.
>
> I had summoned my young comrades in order to discuss with them a very important problem, too important perhaps for boys of our age: "What would we do if the Bolcheviks would invade Rumania?". My opinion, immediately adopted by the others, was that if the Bolchevik armies would cross the Dniester and the Pruth and occupy our district, we would not submit, but arm ourselves and take to the woods.
>
> We would organize there a center of action, and by properly timed and executed forays abash the enemy, and keep alive the spirit of resistance and the light of hope among the Rumanian population. We bound ourselves to one another by a solemn oath, among those centuries old woods where all along Moldavia's history our enemies often found their undoing."

From this handful of high school students, through several transformations, despite the most iniquitious and cruel persecutions, always under the same Christian and patriotic inspiration the Movement reached the imposing dimensions of the Archangel's Legion, which by its number, its discipline, its dedication and the irresistible influence it exerted on the Rumanian masses, provoked the alarm and the wrath of the Beast's international friends, *for whom the domination of Rumania's policy was a major, if not an indispensable element of their scheme in Central and Eastern Europe.*

It would be a mistake to believe, on account of their dynamic proselytism, their disregard of danger and indifference before death, that the Legionaries were revolutionaries in the literal sense of the word. Along their long and tragic struggle the Legionaries have never asked for anything else from, their persecutors, than legality in the national life and security for their country on the international embattled field.

The story of the Legionaries' persecution might be described as a long fight between the politicians who sent them again and again before the Courts, after long and torturing preventive detentions, under the most absurd and fallacious pretexts, and the lower and higher courts of the country which acquited them as a matter of routine and sent them home absolved of any misdemeanour. This changed only after the *coup d'état* of December 10, 1938 when King Carol created a special kind of courts filled them with his stooges, suppressed the irremovability of the old judiciary, promulgated new laws especially tailored to permit the outlawing of the Legionary Movement and of the Legionaries, and introduced finally the system of mass and individual assassinations without even the sanction of his gorilla and kangaroo courts.

The only revolution the Legion of the Archangel wanted was a revolution in the soul of Rumania. And everything suggested that it would have realized it if the Hidden Forces that still lead the world of our Christian civilisation towards Lenin's forboden Gehenna, would not have struck mercilessly and with satanic cleverness: murdering first the supreme leader, and then massacring with 400 of the best and most efficient among his disciples, all those who, *at that time*, could have replaced him.

We quote from one of the victims of the September 21, 1939 hecatomb, from Victor Garcineanu's book *The Legionary World*:

> "The Legionary Movement is not a political movement, but a spiritual revolution, a movement which has transformed Rumania's life not in its manifestations but in its essence.
>
> There is of course a political legionary attitude, a social, a moral and a spiritual one. But each of them and all of them together are but the reflection of a higher power which transcends them and had feconfdated them: a spiritual power. And there is the exceptional value of Legionarism, it has succeded to cal up the central reality of liffe: the SPIRIT.
>
> The Legionary Movement is first of all a spiritual revolution, one of those deep and total transformation of the human soul which occurs only at the cross-roads of History, at the birth of a new era. It is not a political party which has appeared with the Legionary Movement, but a New World."

In the *Suicide of Europe*, I have given some details about the systematic extermination of Legionaries, and although I do not like to insist about the subject, I don't think it useless to reproduce a description by an ocular witness of the butchering of 32 of the inmates of the Vaslui concentration camp, the group to which Garcineanu belonged, carefully selected according to the same criterion than that used by the Communist liquidation squads in Soviet dominated countries: the most likely individuals to oxert an intelectual, moral or spiritual influence.

> "In that night of blood and death 32 of our comrades are lead to the grove in front of our camp, bound to one another by their hands and surrounded by their executioners.
>
> The Lieutenant of Gendarmerie Chingitza, in charge of the machine-gun, starts knocking them down, one over the other. The bull ets severe the hands of the attorney Teodor Tudose. He tries tu run. The Murderers catch him, finish him and throw his body over those of his comrades.
>
> During two days the bodies are left there, exposed. The teachers of the high and primary schools of Vaslui have been ordered to bring their pupils to Iook at this heap of corpses, and take their lesson. They cry, some of them are fainting..."

As the number of incarcerated Legionaries had reached at a certain moment a peak of over 30.000, concentration camps had been fitted out all over the country: in each of them the scene of the Vaslui camp was repeated that night. In the Ciuk camp, for instance, 44 Legionaries found their death. Besides the mass executions in prisons and camps, three Legionaries, specially designed by high-quarters in the Royal Palace in Bucarest were murdered in each of the 52 districts of the Country. In Iassy Miss Elena Bagdad was renoved from her cot in the local hospital and executed with two of her comrades.

* * *

When asked by his people or by outsiders when would the Legion start a real political action, Codreano always answered "it would be when his area, district and group chiefs will report to him that thoy have only true men in their local organization."

The true man was for Codreanu the predecessor of the new man, needed by the New World the Legion of the Archange) was dreaming and helping to build. What the Legion required from the *true man* was implied in the six laws mentioned in the Manual for Group Leaders:

1) The Laws of Discipline: Legionary be obedient. Without discipline we will never win. Follow your chief for better and worse.

2) The Law of Work: Do your daily work. Work with joy. Let the reward of your work be not any material profit, but the satisfaction that you have contributed something to the eminence of the Legion and the greatness of your country.

3) The Law of Silence: Talk little. Talk only when you must. Your eloquence is in deeds. Let others talk, you do.

4) The Law of Education: You must become anothor man: a hero.

(*Urmează pag. 6.*)

AMBITIONS PRESIDENTIELLES

Il est même cocasse (pour ne pas dire triste et avilissant) de voir les deux champions à la Présidence du plus puissant Etat du monde, fumer le calumet de la paix avec de misérables indiens parqués dans une réserve nationale parce qu'ils ont droit de vote. Ou de les voir s'incliner respectueusement devant un "*voudou*" d'ébène et supporter son odeur infecte, pour le simple fait qu'il domine la volonté de quelques dizaines de noirs abrutis. Mais le comble est atteint lorsque, chacun de son côte, en chrétiens avoués, ils posent sur leur tête la petite calotte judaïque, se prosternent devant les grands et petits rabins de New-York et d'ailleurs, et mendient héroïquement quelques oboles substantielles pour que la campagne électorale aboutisse à une victoire certaine. Et les oboles tombent abondamment dans les mains de deux candidats, pour que la balance penche du côte "*du meilleur*" et que les communautés juives puissent faire valoir plus tard leur contribution "*décisive*" dans la réussite du vainqueur, quel qu'il soit.

Ce sont moeurs courantes dans ce pays et personne ne s'étonne. On clame contre les *finances occultes* et les *âmes pourries* uniquement lorsqu'une publication nationaliste réussit péniblement à se maintenir avec une maigre parution mensuelle...

Si, vraiment, cette démagogie, ces mensonges, ces moeurs, ces trahisons et ce manque de caractère devaient toucher exclusivement le peuple américain, notre protestation ne serait (conformément à la formule consacrée) qu'une "*ingérence dans les affaires internes des Etats-Unis*". Cependant, elle a sa raison d'être, car l'attitude du président Nixon nous touche directement ou indirectement, tous. Dans son ambition délirante de reprendre la direction de l'Etat, il s'est lancé dans un chantage à l'échelle internationale. Pour atteindre des buts purement électoraux, il compromet tout la sécurité du monde libre et l'avenir du peuple vietnamien. Ce qui est non seulement un manque *d'honnêteté* envers ceux qui vont voter, mais aussi un *manque de loyauté* envers son allié le plus sûr dans cette partie du globe. Il fait semblant d'ignorer aujourd'hui que les sacrifices de ce peuple aux portes de l'Extrême-Orient ont défendu le bien-être du peuple américain. En misant, pour sa réélection, sur l'atmosphère affective surgie du slogan "*paix au Vietnam*", créé et soutenu d'ailleurs depuis longtemps par les forces gauchistes et leurs comparses, le Président Nixon a provoqué un processus de décomposition nationale et un courant de nouvelles exigences de la part de ceux avec qui il négocie. Aux Etats-Unis, les gens n'arrivent plus à comprendre. D'un côte, on leur ressase que le communisme est un danges qui s'étale un peu partout et qu'on doit s'efforcer par tous les moyens d'arrêter et de détruire. D'un autre côté, on leur assure que les communistes de Hanoï sont très gentils et qu'ils ne sont pas si méchants qu'on l'a cru. La preuve en est qu'ils ne veulent rien conquérir, mais seulement finir la guerre et rendre service à leurs frères de Saïgon, en leur prêtant leur dialectique et leurs moyens de travail. Dès que les choses s'arrangeront plus de guerre, plus de menace communiste, plus d'inflation. Bien au contraire, la nation américaine jouira d'une nouvelle époque de prospérité, car il va falloir refaire tout ce qu'on a systématiquement détruit par là...

Il n'en faut pas plus pour que l'Américain moyen commence à aimer les drapeaux rouges et à penser que Nixon est un gran Président. Mais, comme il est assez méfiant —malgré sa naïveté coutumière— il pose une petite condition: mon vote contre un traité signé d'entente cordiale entre les deux moitiés vietnam-vietcong.

Et là commence le drame électoral de Nixon, accompagné à l'autre bout du monde par la tragédie nationale de Thieu. Mais, quel poids peut avoir la tragédie d'un peuple vaillant devant l'ambition d'un homme qui trouve plus intéressant de gagner une élection que de faire tout son possible pour vaincre un ennemi!... Le compromis ne lui est pas inconnu et encore moins, pénible. Il lui faut cette signature de paix à tout prix. Et dans cette intention rien ne le rebute: promettre tout ce qu'il peut et même plus; céder à toutes les exigences sans ciller; menacer des pires vengeances tous ceux qui s'opposeraient à ses desseins.

Voilà le tableau moral de celui qui aspire à la "*re-présidence*" des Etats-Unis. Atteindre son but par tous les moyens, même les plus dangereux pour l'avenir du monde et de son pays. Qu'importe! Comme on est très malin, on s'arrangera par la suite. On a déjà vu cela à la fin de la IIe Guerre Mondiale et des traités de Yalta, avec les conséquences qu'on sait... Pour l'instant, il faut presser les deux partier en cause —surtout ce "*misérable*" Thieu (ennemi de la paix— à tomber d'accord sur, pour le moins, une trêve spectaculaire qui puisse être interprétée par les masses votantes des Américains comme la fin de la guerre au Vietnam.

Et c'est là qu'entre en jeu Kissinger, le pigeon voyageur de la Maison Blanche, avec son beau sourire de sémite à lunettes et sa mentalité de sémite messianique, totalement indifférente aux souffrances et aux sacrifices des autres. On dirait qu'une fatalité veut que tous les malheurs de l'humanité, anciens ou récents, aient à leur origine ou dans leur exécution, la présence agissante de cette race. La France n'y a pas échappé non plus avec ses Léon Blum et Mendes France.

Maintenant, c'est le tour des Etats-Unis de recevoir les services désintéressés et patriotiques d'un Kissinger infatigable. Saïgon, Hanoï, Pekin, Moscou et Paris n'ont plus de mystères pour lui. Avec une compétence toute talmudique, il distribue partout des sourires enchanteurs et des conseils subtils. Avec une habilité de stratège consommé, il a déjà tranquillisé Moscou et Pekin, il a convaincu Hanoï du désir américain de finir cette guerre injuste et sans "*aucune valeur marchhande*" et assuré Saïgon que tout ce tintamarre n'était que le prélude du bien-être du peuple vietnamien.

Mais, on insiste sur le fait que les choses pressent et on n'a pas le temps d'expliquer en détail comment se présentera ce bien-être pour les sacrifiés du Mekong. On a encore moins le temps de s'occuper de la retraite anticipée des forces vietcong infiltrées dans le Vietnam, de l'établissement d'une zone de sécurité, des garanties pour assurer la non-reprise des hostilités après le départ des forces américaines, ni d'autres broutilles du même genre. On n'a pas le temps! Ce qu'il faut, c'est que *l'entente cordiale* entre les frères ennemis depuis deux décennies devienne une réalité palpable en quelques jours. C'est le désir du grand Manitou de Washington et des forces occultes qui le dirigent dans l'ombre. Donc, pas d'histoires, sinon...

On ne peut pas savoir exactement comment ces tractations se sont déroulées, mais on peut imaginer le ton mielleux, ponctué d'acceptations humiliantes, de Kissinger à Hanoï et son regard courroucé, chargé de menaces, à Saïgon. Sans parler de ses sourires entendus à Moscou et des cadeaux économico-financiers portés à Pékin... Sûrement, rien n'a été épargué pour que les élections soient gagnées: ni courbettes, ni promesses, ni cessions territoriales, ni aventages politiques. Qu'importe!... On n'a rien négligé pour que l'ambition électorale du grand Manitou soit satisfaite. On n'a rien négligé pour s'entendre una fois de plus avec les pires ennemis de l'humanité...

Cependant, dans cette fièvre unanime pour la pacification de ce coin asiatique, on a éliminé quelques petits détails qui, jusqu'au début de la campagne électorale, constituaient l'essentiel d'une doctrine de défense des libertés humanines et de l'interventión des Etats-Unis:

— On a oublié les souffrances du peuple vietnamien à la suite des incursions meurtrières des communistes du nord.

— On a oublié la farouche détermination de ce peuple de rester du côté que—croyait-il—défendent la liberté.

— On a même oublié les sacrifices des soldats américains que défendaient l'honneur des Etats-Unis dans cette guerre lointaine et locale.

— On a oublié, surtout, que ce morceau de terre meurtrie constitue le bastion le plus avancé de la défense organisée dans le continent asiatique. Une fois réalisé un gouvernement de coalition Saïgon-Hanoï, qui doute encore du sort réservé au bastion sud-vietnamien?

L'avenir de l'Asie libre se joue dans ce duel entre l'ambition présidentielle de Richard Nixon et le bon sens du président Thieu qui ne veut céder ni aux promesses, ni aux asurances, ni aux menaces de l'oiseau de malheur nixonien, chargé de mener l'affaire. Tous les autres comparses, bien entendu, sont ouvertement d'accord, car ils savent qu'une solution de "*fausse entente*", leur ouvrira les portes de tout le Vietnam et, par là, de l'Inde et du reste du Continent.

On voudrait être de mauvais prophètes!

Mais il semble que le destin a choisi Richard Nion pous accomplir l'une des bêtises les plus monumentales de la politique américaine, déjà assez riche en fautes politiques et en stupidités diplomatiques.

FORTELE STAU FAȚĂ IN FAȚĂ

AȘA dar mult dorita conferința de Moscova referitoare la securitatea europeană se apropie. Delegații țărilor chemate să participe la acea conferință desbat la Helsinki problemele cari se vor discuta, și caută să se pună de acord asupra soluțiilor, așa fel încât atunci când se va întruni conferința, să nu mai fie de făcut de cât să se șlefuiască ultimele asperități. De fapt desbaterile au loc între două teze. Pentru fiecare chestiune, rușii cu sateliții lor au o poziție comună, iar în fața lor occidentalii susținând alte puncte de vedere, dar unde fiecare delegație lucrează independent, fiind obligate să-și coordoneze părerile lor pe terenul de luptă, neexistând nici dirijor și nici orhestră, care să cânte în perfectă armonie. Speram că delegații țărilor care fac parte din alianța atlantică să fi găsit puncte de vedere comune, la cari vor căuta să ralieze și pe acei cari nu intră în blocul comunist; dar asta nu-i sigur că vor reuși în toate problemele. Din partea blocului comunist două probleme sunt esențiale:

— Recunoașterea de drept a frontierelor actuale europene ale Rusiei, rezultate după deciziile lui Stalin, frontiere fixate arbitrar și fără asentimentul aliaților lui occidentali.

— Desființarea blocurilor militare, și retragerea tuturor forțelor aflate in afara frontierelor țărilor respective.

Din partea occidentalilor, intre problemele pe cari aceștia vor să le desbată, două se disting prin importanța lor:

— Zidul de la Berlin și.

— Doctrina Brejnev, sau doctrina suveranității limitate.

Nu știm dacă și când se va ajunge la vre-un rezultat concret în aceste probleme.

Recunoașterea actualelor frontiere europene ale Rusiei sovietice nu reprezintă o barieră de netrecut. Franța a declarat încă pe când generalul de Gaulle era președinte de republică că recunoaște ca valabile frontierele Germaniei și al Poloniei, adică în esență linia Oder-Neise; iar tratatele încheiate în acest an de către Germania de vest cu Moscova și Varșovia au deschis calea și celorlalte state să le recunoască. Nu acelaș lucru este cu lichidarea pactului atlantic. Deși se pare că Statele-Unite și Canada se pregătesc sa reducă la maximum forțele lor din Europa, blocul atlantic nu poate fi lichidat, pentru că pe el se sprijină regimurile liberale din Europa de vest. Ori ce garanție ar oferi Rusia sovietică și ori ce asigurări ar da, țările din pactul atlantic nu pot să renunțe la apararea lor militară cu mijloacele cele mai moderne. Riscul este mult prea mare, și nimeni nu poate să afirme că Rusia își va respecta angajamentele. In fiecare an, în adunările comandanților cu răspundere în pactul atlantic, se exprimă marea îngrijorare a acestora, provocată de imensul arsenal al armelor perfecționate ruse, și se atrage atenția în modul cel mai insistent, guvernelor din țările cari intră în acest pact, să întărească mereu forțele lor militare, și să nu se lase înșelate de atitudinea împăciuitoare rusă, care este înșelătoare.

In ceia ce privește zidul de la Berlin, Germania de est se va opune cu toată tăria la dărâmarea lui. Chiar acum când problema securității europene este în plină desbatere, guvernul Germaniei de est a întărit frontiera cu Germania de vest, cu cel mai perfecționat sistem de arme de foc, care funcționează automat.

In fine aplicarea doctrinei Brejnev pune grave probleme în țările occidentale, acolo unde partidele comuniste sunt puternice ca în Franța și Italia — și unde se poate admite că prin jocul alianțelor de partide s'ar putea ajunge la guverne compuse din partide de stânga aliate cu comuniști, numite guverne de "Front Popular". Un astfel de guvern — de sigur cu predominanță comunistă va intra în conflict cu partidele din opoziție — și chiar în interiorul lui se vor produce nemulțumiri grave — ca urmare a măsurilor dictatoriale de tip comunist. In mod logic vor avea loc manifestații în contra acestor măsuri, cari vor fi sever împiedecate de guvern, ajungându-se chiar la băi de sânge. In această stare de adâncă tulburare internă, atât de căutată de comuniști, aceștia vor socoti că a sosit momentul să se debaraseze de tovarășii de drum și să ia singuri conducerea. In cazul că nu vor fi siguri de reușită, nu vor face ei apel la Moscova să intervină, așa cum a intervenit în Cehoslovacia, adică să aplice doctrina Brejnev? Natural, se poate susține că situația nu ar fi identică, pentru că nici Franța, nici Italia nu sunt țări aflate sub influența poiltică a Rusiei ca statele din Europa de est.

Dar Stalin a luat aceste state sub aripa lui ocrotitoare fără să ceară aprobarea lui Roosevelt sau a lui Truman în anii 1945-48. Pentru ce s'ar jena Brejnev să ajute pe comuniștii de la Paris sau de la Roma, când nici la Washington, nici la Londra nu se manifestă un anticomunism, dur, ci doar un fel de apă căldicică cu pronunțate nuanțe roșii, în care comuniștii se simt din ce în ce mai mult ca la ei acasă. Și apoi într'o asemenea împrejurare — care nu-i de loc esclusă — ce vor face țările aflate pe glacisul european cu fața spre est? Ce se va întâmpla în Germania de vest și'n Austria? Cine poate să afirme că vor putea rezista presiunii politice comuniste din est și vest? Cine poate să susțină că blocul atlantic va mai funcționa, sau nu se va prăbuși, așa cum s'a prăbușit pactul micei înțelegeri în 1938, când Hitler a intrat în Cehoslovacia?

Acest raționament ne duce la concluzia că în situația actuală doctrina Brejnev, care — trebue să luăm în considerare — este aplicabilă în tot "câmpul socialist" și nu numai la sateliții europeni, reprezintă un mare pericol pentru libertatea popoarelor din Europa de vest. Credem că discuțiile în jurul acestui subiect, atât în conferința pregătitoare de la Helsinki, cât și'n conferința asupra securității europene, vor fi foarte aprinse și nu vor duce la nici un rezultat; cel puțin în faza actuală.

Dar acum să ne întrebăm de ce Moscova ține atât de mult la această conferință a securității? Ce vrea să obțina? Dintre toate problemele cari se vor pune, cea mai importantă pentru Moscova și pentru care a și propus conferința — este aceia a recunoașterii frontierelor actuale ale Rusiei către Europa. Ea vrea să se asigure că nu va avea surprize neplăcute în această parte, atunci când va fi obligată să intre în desbateri definitive cu China pentru lunga frontieră care le desparte. Căci și aici este vorba tot despre frontieră. Ca să ajungă la inmensul ei imperiu din epoca noastra, Rusia a luat mereu de la vecini cât a putut. S'a întins sub Țari și se întinde și acum într'un mod mult mai periculos și cu mijloace mult mai puternice, dispunând de partidele comuniste din țările încă libere, grație cărora duce un permanent răsboiu subversiv în toate aceste țări.

Toate forțele spirituale și materiale ale lumii libere sunt atacate. Biserica, școala, administrația, tineretul, familia, sectoarele sociale și economice, viața politică, nimic nu este lăsat la o parte, și peste tot se simte acțiunea de subminare a organizării popoarelor libere. Și această acțiune se duce, nu numai prin intermediul partidelor comuniste din toată lumea, dar chiar prin intermediul elementelor de conducere, și a acelora cari reprezintă viata unui stat — oameni politici, profesori de toate gradele, cameni de știință, artiști, preoți, studenți, comercianți, conducători de sindicate lucrători — cari conștient, sau de bună credință, împing la dezagregarea morală a camenilor și la crearea greutăților de ordin material, ca inflația, scumpirea vieții, reforme nechibzuite și extrem de costisitoare, și nesfârșitele greve așa zise cu caracter social, dar cari în realitate nu urmăresc altceva decât zdruncinarea stabilității monetare și economice a statelor respective. Toate nemulțumirile de clase sociale, toate revoltele, toate conflictele de rasă și de religie, sunt exploatate de comuniști. Toți nemulțumiții sunt luați în primire de agenții Moscovei sau ai Chinei, ajutați cu bani și cu arme, îndoctrinați în ideologia comunistă, și instruiți cum să se organizeze și să ducă lupta ca sa pună mâna pe putere. Astfel, în timp ce oficial ei acceptă să aplice coexistentialismul, rețeaua de spioni, de partizani și de propagandiști lucrează zi și noapte la dezintegrarea lumii libere.

Degradarea convingerilor sociale prin intrigă și propagandă, spălarea creerelor și condiționarea lor prin permanenta prezentare falsă a realităților comuniste, minciuna repetată la infinit, și ridicarea urei la nivel de doctrină socială pentru fanatizarea oamenilor și transformarea lor în bestii, creiază o atmosferă de intoxicație psihologică, în care mulți rămân prinși și nu se mai pot elibera.

Acum doi ani, la conferința anuală a pactului atlantic de la Bruxelles, fostul ministru italian Matteo Lombardo, a caracterizat astfel coexistența pacifică: "Coexistența frauduloasă pacifică nu este nici cel puțin un surogat de pace, pentru că inamicul o folosește ca o armă perfidă pentru a continua lupta. Da fapt este vorba de o adevărată doctrină concepută ca să continue răsboiul cu alte mijloace... Pentru totalitarismul comunist, supravietuirea colectivităților politice naționale unde domnește libertatea, nu poate fi tolerată sub nici un motiv. Libertățile individuale și politice sunt pentru el aberație intolerabilă, pe care

(Urmează pag. 7.)

trebue s'o combată și s'o distrugă, sub pedeapsa de a vedea libertatea distrugând propriul lui edificiu politic... De o jumătate de secol lumea este martora unui fenomen dublu, fără să-și dea seama de implicațiile lui: *marxizarea fostului imperiu rus și rusificarea ideologiei marxiste*... Leninismul este o înșelăciune prin care violența este camuflată în ideologie, în serviciul unei conspirații de profesioniști ai revoluției, ieșită dintr'o minoritate infimă dar foarte combativă și bine antrenată pentru cucerirea și exercitarea totalitară a puterii".

O magistrală caracterizare a comunismului. Conducătorii acestui comunism au reușit să transforme marxismul într'o ideologie rusificată, de care se folosesc ca să aducă lumea sub stăpânirea Rusiei.

Adevărurile enunțate de Matteo Lombardo nu sunt noi. Ele au fost cunoscute atât de aliații Rusiei în al doilea răsboiu mondial, ceia ce n'a împiedecat pe acei aliați să arunce atâtea popoare sub cnutul comunismului rusesc. Ele sunt cunoscute și de către conducătorii de azi ai țărilor occidentale. Și după cum am văzut mai sus, aceiași foști aliați —deși azi adversari pe poziții total deosebite— se pregătesc să recunoască frontierele lui Stalin, fără nici o justificare, ci numai pentru motivul că Germania de vest —inamicul învins acum 27 de ani în urmă, și aliatul incontestabil de astăzi— a făcut deja act de recunoaștere; iar Franța, pentru care fiecare pas înainte spre vest- făcut de Rusia înseamnă un pas mortal pentru libertățile ei, printr'un gest cu totul de neînțeles, s'a grăbit prin glasul generalului de Gaulle, să declare așa din senin și fără nici o justificare, că recunoaște frontiera Oder-Neise, adică acea frontieră care pentru Rusia reprezintă zona ei nevralgică în lungul actualelor ei frontiere europene.

Noi refugiații, avem convingerea că această conferință se îndreaptă spre decizii definitive. *Punem foarte insistent întrebarea guvernelor occidentale. Dacă până acum frontiera europeană a Rusiei a fost considerată ca rezultatul unor acte de faț ale Rusiei în detrimentul vecinilor ei, ce s'a întâmplat pentru ca de aici înainte ele să poată fi considerate ca frontiere de drept? Care este motivul pentru care nu pot să ceară Rusiei să se retragă in frontierele ei din anul 1938, frontiere juste, trasate prin respectarea dreptului etnic și a celui de autodeterminare a popoarelor din Europa de est?*

Nu putem să admitem că le este frică de supărarea violentă a Rusiei. De sigur că Moscova va sări în sus dacă această chestiune se va pune în discuție, dar ea este aceia care a provocat conferința pentru motivele ei foarte importante, și atuci va trebui, sau să accepte desbaterea, sau să întrerupă conferința fără nici o pierdere pentru occidentali. Mai mult chiar, occidentalii se vor acoperi de gloria pe care le-o va aduce apărarea unei cauze drepte, și prestigiul lor se va ridica vertiginos în ochii popoarelor aflate sub regimuri comuniste. Dacă totuși astfel de nobile perspective nu ating pe occidentali, suntm obligați să căutăm în altă parte motivul eventualei recunoasteri, adică motivul cedării față de Moscova. Si el nu poate fi de cât într'un acord secret referitor la conflictul dintre Israel și țările arabe, și —poate mai putin probabil— la celălalt conflict din Viet-nam. Adică Washington și-ar fi luat angajamentul recunoașterii frontierei ruse, iar Moscova ar renunța să ajute mai departe Egiptul și Viet-nam-uj de nord.

Ceia ce scriu aici este numai o ipoteză, pentru că nimic nu este publicat în acest sens; dar observând evenimentele cari se petrec sub ochii noștri, această ipoteză devine tot mai probabilă. Pentru Viet-nam acordul nu apare clar. Condițiile publicate de Hanoi zilele acestea, și cari ar fi rezultatul tratativelor duse de către delegatul personal al președintelui Nixon nu sunt de loc onorabile pentru Statele-Unite, și de sigur marea majoritate a poporului american se simte umilit, dacă aceste condiții sunt cele adevărate.

In cazul conflictului din Orientul apropiat, se constată aici că Rusia și-a îndeplinit angajamentul de a nu mai da armament perfecționat Egiptului. Pe baza vechiului principiu roman "do ut des" trebue să dea și Washington ceva tot atât de important, care să însemne o ușurare pentru Moscova în conjunctura politică mondială actuală; și asta nu poate fi de cât recunoașterea frontierelor europene actuale ruse.

Dacă așa este, atunci stăm în fața unei foarte triste tragedii, în care se joacă soarta întregei lumi. De rezultatul acestei conferințe depinde, dacă în secolul care vine urmașii noștri vor fi oameni liberi, sau animale sclavizate, cari vor trage la jugul comunismului. America de nord trebue să spună clar ce gândește să facă și unde vrea să ajungă. Căci nu sunt de cât două soluții: sau se asigură libertatea, sau se deschide calea pentru sclavizarea tuturor popoarelor. Ori libertatea nu se poate asigura de cât impunând Rusiei să se retragă în frontierele ei din 1938.

Altă alternativă nu există, și ea este în acord și cu principiul atât de mult cântat de sirenele comuniste după care trebue să se respecte dreptul fiecărui popor de a decide singur de soarta lui. Ori asta nu se poate realiza de cât dacă populațiile străine înglobate în frontierele Rusiei după 1938 sunt redate țărilor din care fac parte în mod natural.

De aceia alături de Statele-Unite, și celelalte puteri —Anglia, Franța și Canada— trebue să aducă la cunoștința Rusiei că frontierele ei valabile sunt acelea pe cari le-a avut după primul răsboiu mondial până'n anul 1938.

A recunoaște de drept actualele frontiere înseamnă complicitate la jafurile teritoriale ruse după al doilea răsboiu mondial, și pregătirea în viitor a altor acte de violență ale Rusiei, de acelaș natură. Și de astă dată popoarele din Europa occidentală vor suferi în spiritul și'n carnea lor, ceia ce sufăr de aproape trei zeci de ani popoarele din estul Europei.

30 Octombrie 1972.

General Platon Chirnoagă.

THE ARCHANGEL

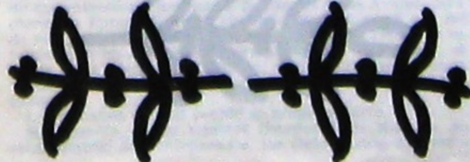
5) The Law of Assistance: Help your brother in distress. You must not abandon him.

6) The Law of Honour. Follow only the ways of honor. Fight. Never be a coward. Leave to others the ways of infamy. Better fall fighting the way of honor, than to conquer by infamy.

From the new man, from this aristocracy of ethics he wanted to substitute to the amoral and corrupt politicians Codreano demanded the subduing of every material aspiration, the triumph of the spirit over the body, concentration in prayers and closest nearness, to God, to our Saviour, to Saints and to the good men that are no more. It is only that way that the Legion could hope for the help "of those mysterious forces of the invisible world", without which there will never be a victory for it.

Michael STURDZA

(*Urmează în N.° 7.*)

Biserică veche - Domnești - Muscel.

PACEA KISINGERIANA

IN momentul în care scriem aceste rânduri, sfârşit de Noiembrie, meternichul preşedintelui Nixon, seducătorul Kissinger, nu a reuşit încă să recupereze în negocierile secrete cu Le Duc Tho, un minim din concesiunile generos acordate agresorilor comunişti.

Parcimonioasele informaţii din presă şi deducţiile logice isvorâte din desfăşurarea evenimentelor, duc la concluzia că super-ministrul american depăşise mandatul primit, cedând mai mult decât fusese autorizat. Sau poate că, înaintea triumfului electoral nixonian, fusese autorizat să accepte o înfrângere mai completă —socotită greşit, indispensabilă pentru realegerea patronului—. Faptul n'are importanţă când este ştiut şi va rămâne marcat în istoria Statelor Unite, că în apelul către electori pentru alegerea preşidenţială, promisiunea principală a ambilor candidaţi populari a fost capitularea —mai mult, sau mai puţin deghizată, în Vietnam.

Cunoscând această situaţie şi contând pe acceptarea condiţiilor de către "extraordinarul" Kissinger, văzând delirul euforic al presei americane şi europene faţă de "iminenţa" semnării acordului, este explicabilă furia comunistă pricinuită de noile pretenţii ale americanilor, impuse de viitoarele victime ale acestei înţelegeri. Nimeni nu poate şti, cu astfel de premize, dacă negocierile purtate în vila partidului comunist francez de lânga Paris, sunt realmente serioase şi dacă dârzenia lor-desminţită de surâsurile radioase şi de glumele celor doi negociatori—, vor aduce vreo ameliorare în soarta rezervată bietului Vietnam din Sud. Pacea domnului Kissinger lasă comuniştilor toate posibilităţile, chiar dacă pentru aparenţe superficiale, i-ar determina să îi acorde mărunte concesii de prestigiu. Nimic însă nu îi mai poate obliga la aceasta, acuma. Abandonarea Vietnamului, aliat şi prieten, este o realitate.

Acuma începem să trăim primejdia unei alte păci kissingeriene, în Europa, dacă aşa cum se pare, se merge cu aceiaşi mentalitate şi la Conferinţa Securităţii Europene. Timonierii politicii occidentale dispun de suficiente experiente şi informaţii asupra adevăratelor obiective, tactici şi acţiuni relativ oculte, moscovite şi totuşi...

Naţiunile Unite admit în Organizaţia lor, din care face parte şi Portugalia, pe reprezentanţii teroriştilor din Angola şi Mozambic, cu titlul de observatori. Se discută acolo de represiunea portughezilor împotriva bandelor teroriste, dotate cu armament sovietic, chinez şi checoslovac. Dar nu se ascultă glasul şi nu se concepe prezenţa, unor reprezentanţi a zecilor de milioane de europeni, abandonaţi sclaviei comuniste.

Sub pretextul evitării unei agresiuni armate, materialmente imposibilă şi moral, repudiată de către puterile democraţiilor europene, se va pecetlui în viitoarea Conferinţă a Securităţii o altă pace kissingeriană, menită să legitimeze cuceririle, supremaţia şi continuarea "acţiunei" comuniste.

La ce "acţiune" comunistă ne referim? La aceia pe care o putem observa, în fiecare zi în toată lumea liberă, dusă cu măestrie atât de Moscova cât şi de Peking şi pe care numai guvernele occidentale şi marea presă, nu vor să o vadă, sau o tolerează.

Această săpare, destrămare şi devitalizare a Occidentului, pentru a îl înfrânge şi domina chiar fără un răsboiu de cucerire, executată cu virtuozitate de conducerile comuniste şi facilitată de incompetenţa, sau trădarea guvernelor lumii noastre, răspunde unei strategii elaborate acum doua mii cinci sute de ani!

Editura Flammarion a publicat de curând, sub îngrijirea generalului S. B. Griffith, "L'Art de la guerre", tratatul scris de un general chinez Sun Tsu, acum două mii şi cinci sute de ani.

Reproducem pentru... delectarea cititorilor noştrii, un pasaj foarte sugestiv, pe care dealtfel îl citează şi generalul Gehlen în interesanta sa lucrare, intitulată "Dienst":

"Arta cea mai desăvârşită în a frânge rezistenţa inamicului fără luptă pe campul de bătălie. Metoda directă este necesară numai pe campul de bătălie, însă doar metoda indirectă este cea care poate duce la o adevărată victorie şi a o consolida în acelaş timp. Desagregaţi tot ce este bun, la adversar. Implicaţi pe representanţii claselor conducătoare în acţiuni criminale; distrugeţi luările lor de atitudine şi modul lor de a vedea. Folosiţi lucrul şi trădarea elementelor celor mai josnice şi mai de dispreţuit. Cu tot felul de mijloace, aduceţi tulburări în activităţile guvernelor. Semănaţi cearta şi neînţelegerea printre duşmanii vostri... Ridicaţi pe cei tineri contra bătrânilor, pe cei bogaţi împotriva celor săraci, pe cei săraci împotriva bogaţilor. Distrugeţi, prin orice mijloace, armamentul, aprovizionarea şi disciplina forţelor adverse... Discreditaţi tradiţiile şi zeii celorlalţi... Fiţi generoşi, plătiţi bine spionii şi pe cei ce vă servesc. Plasaţi-vă în toate părţile agenţii voştri secreţi. Nu faceţi economie de bani şi şi mai puţin de promisiuni".

In concepţia lui Sun Tsu, vedem că înşelarea inamicului, fomentarea desbinării în rândurile lui, batjocorirea religiei lui, minarea disciplinei, slăbirea convingerilor patriotice, lepădarea tradiţiilor, împânarea aparatului de stat cu agenţi proprii, corupţia şi compromiterea cadrelor, distrugerea "atitudinilor" adevărat patriotice, compun arsenalul Artei Răsboiului, care aduce victoria fără înfruntări militare.

Adăugând la toate acestea principiul marxisto-leninist, în nici un moment renegat de actualii conducători comunişti, conform căruia "Tratatele ca şi cuvântul de onoare, trebuiesc respectate atâta vreme cât servesc intereselor superioare ale socialismului", avem o imagine cât se poate de clară a celace putem aştepta de la păcile de stil kissingerian, în Asia sau în Europa.

Comentariile sunt de prisos!

Radu GHENEA

1 DE DICIEMBRE DE 1918

por TRAIAN POPESCU

SE han cumplido cincuenta y cuatro años desde el histórico momento en el cual los rumanos de Transilvania decidieron, en Alba Iulia, unirse con la patria rumana el primero de diciembre de 1918, rompiendo asi varios siglos de esclavitud impuesta por el imperio Austro-Húngaro.

En esta fecha el ardiente deseo de todos los rumanos de convivir unidos, dentro de las fronteras de nuestros antepasados, los Dacios, y el sueño del gran Principe Rumano de Valaquia —Miguel el Valiente—, el cual consiguió proclamar, aunque por poco tiempo, esta unidad, en la misma localidad en el año 1599, se realizaba con la creación de la Gran Romania.

El Tratado de Trianon, firmado el 4 de junio de 1920 por las potencias vencedoras en la primera guerra mundial con la vencida Hungría, no hizo más que confirmar este legitimo deseo de los rumanos de Transilvania de unirse con sus hermanos, aprobando la integración de esta provincia rumana en el Reino de Romania tal como fue decidido y efectuado el 1 de diciembre de 1910 en Alba Iulia.

No era una venganza, como desde entonces la propaganda revisionista de los húngaros lo proclama por todos los medios, pidiendo reparación para la "mutilación del territorio húngaro", sino la justicia histórica debida a pueblos de milenaria tradición y civilización en el sureste europeo y la aplicación del principio básico de la nueva era de paz iniciada con el Tratado de Versalles, el cual establecía el derecho de cada pueblo de disponer y escoger libremente su destino.

La "Hungría Mutilada", llanto de la oligarquía húngara, tenía en realidad bajo su dominio "feudal" tierras y pueblos que nunca le había pertenecido bajo otro concepto que el de la ocupación impuesta por la fuerza.

La conquista de Constantinopla por los turcos y la presión continua ejercida por los ejércitos del Islam sobre los principes, servios, valacos, moldavos o transilvanos, obligaba a éstos a buscar las alianzas de los países europeos, todavía a salvo de esta amenaza, como Austria, Hungría o Polonia, por el sistema medieval de aceptar la soberanía de los Reyes de estos pueblos, a cambio de la ayuda militar y financiera necesaria para defenderse contra los turcos, hecho que los húngaros aprovecharon para, una vez el acto de vasallaje roto ,apoderarse de territorios de estos pueblos, tal como lo consiguieron en Transilvania, Eslovaquia, Croacia, Servia y lo intentaron también con Valaquia y Moldavia, sin lograrlo.

La "Hungría Milenaria", como le gusta a los revisionistas búngaros llamar el conglomerado de tierras y pueblos ajenos, que circunden la "Hungría Mutilada", demuestra incluso por los mapas etnográficos, expresamente fabricados por ellos, que los húngaros son una minoría, dentro de la mayoría nacional, eslovaca, rutena, croata, servia o rumana de estos territorios.

Por esto, la "Hungría Milenaria" se desplomó como un castillo de naipes al surgir en Versalles el principio wilsoniano de la libertad para los grupos nacionales incorporados por circunstancias ajenas a la voluntad propia en los imperios vencidos, austro-húngaro y ruso-zarista.

Históricamente, la "Hungría Mutilada" es la realidad húngara en Europa y no la victima de las "injusticias" del tratado de Trianon, porque las minorías húngaras existentes en los territorios, que tuvo que devolver a sus legitimos dueños, compensaba, más o menos, las minorías de eslovacos, rutenos, servios o rumanos existentes en el territorio de la "Hungría Mutilada".

Los húngaros rechazaron siempre el intercambio de estas minorías, porque lo que ellos desean es el territorio de Transilvania, no la población húngara, los latifundios creados a través de los siglos por la fuerza o por otros sistemas, en perjuicio de la mayoría nacional rumana.

Mongoles turánicos, los húngaros, siguiendo el camino de sus antecesores hermanos, los Hunos y Los Avaros, invadieron la Europa Central, viniendo de Asia, en el año 898 de nuestra Era. Infiltrándose por el norte de Dacia, se establecieron en las mismas tierras de éstos en Panonia, situada en la cuenca del Danubio, y que correspondía, aproximadamente, a los limites actuales de la "Hungría Mutilada".

Los rumanos no han venido de ninguna parte.

Han nacido, de los remotos tiempos de la Historia, en estas tierras. Sus antepasados, los Geto-Dacios, son mencionados en estas tierras de Herodoto y del geógrafo Ptolomeo. Transilvania ha sido la cuña del Reino Dacio de Buerebista y Decebal, el cual obligó al Imperio Romano y al emperador Trajano a hacer contra el dos guerras largas y sangrientas, hasta someterlos en el año 106 de nuestra Era y transformar Dacia en provincia romana.

Dos siglos de colonización romana, latinizó completamente a los dacios, y de los daco-romanos de la Dacia Félix nació el pueblo rumano, que vive hasta hoy dia en los mismos lugares de sus antepasados, y cuyo idioma rumano, latino el 80 por 100, atestigua su filiación.

Desde su llegada en Panonia, llamada entonces "Pastos de los Romanos", los húngaros tuvieron que enfrentarse con los rumanos, tanto en las llanuras panónicas, donde viv.an como pastores, como en su expansión al Este, hacia Transilvania, donde los principes rumanos Glad, Gelou y Menoumorut (Mano Muerta) y sus descendientes les opusieron gran resistencia hasta lograr la conquista de estas tierras en el siglo XII de nuestra Era.

Tanto las crónicas húngaras de la fecha, como las anónimas del padre Ricardo, archidiácono Thomas o Keza, como la del ruso Néstor del año 1100, hablan de la presencia de los Blaccis o Vlokhy, denominación otorgada a los daco-romanos por los invasores bárbaros, que les asolaron las tierras casi un milenio.

En su libro "La Transylvania et ses habitants", impreso en Paris en el año 1845, el autor, A. de Gerando, yerno del conde Emerik Teleki, hace una descripción muy maghyarophila de su viaje por las tierras transilvanas, pero no puede ocultar la verdad histórica y escribe en la página 45: "Es difícil comprender cómo los romanos han dejado en Dacia huellas tan imborrables, teniendo en cuenta que ellos se ocuparon más de explotar las riquezas del país, en vez de construir monumentos, como en las demás provincias romanas.

"En la antigua Dacia se encuentran hoy vestigios de la dominación romana, imposibles de encontrar en los paises que fueron sus colonias preferidas..., aqui encontramos un pueblo que se llama Rumano, y el cual ha conservado no solamente el idioma y la fisonomía de los conquistadores, sino fielmente las ideas y las costumbres de ellos —más que en cualquier otro pueblo de Europa.

"Bajo la presión de los bárbaros, el emperador Aureliano retiró de Dacia a las legiones y la magistradura en el año 274 d. J. C. el territorio siendo presa de continuas invasiones, Godos, Hunos en 376 d. J. C., Gepides en 454 después de J. C., Avaros en 553 d. J. C. En medio de estas invasiones, los descendientes de los romanos, el pueblo que Aureliano dejó allá, han subsistido siempre, y los valacos tenían sus jefes nacionales cuando los húngaros, conducidos por Arpad, conquistaron la Panonia en 889 d. J. C.".

En la página 309, en el capitulo "Los valacos", A. de Gerando escribe:

"Los valacos son en Transilvania los más antiguos habitantes de la tierra. Ellos ocupan el país y eran organizados en principados cuando los húngaros extendieron la dominación sobre la antigua Dacia, etc.".

De Transilvania salieron en el siglo XII los principes rumanos, que crearon los principados de Walaquia y Moldavia, organizando las poblaciones rumanas de las llanuras subcarpáticas, que se extendian al Sur hasta el Danubio y Mar Negro, y al Este, hasta más allá del Dniester, siendo falsas las teorías creadas por los húngaros y revisionistas que la Transilvania ha sido tierra de nadie, que ellos encontraron desierta.

Hoy día, cuando tanto Rumania como Hungría están a la merced del imperialismo moscovita, parece anacrónico hablar de revisionismo, y creemos más sensato olvidar el pasado de enemistad y lograr un frente de lucha común para salvar a nuestros pueblos del bestial marxismo-leninismo del Kremlin, y constituir una gran hermandad europea, capaz de oponerse a las fuerzas imperialistas que amenazan nuestro viejo continente.

El "Diktat" de Viena, en 1940, como el continuo coqueteo de los jefes rusos con Kadar, jefe del Gobierno comunista de Budapest, no es el reconocimiento de derechos húngaros sobre Transilvania, sino chantajes para obligar a los rumanos a someterse, entonces a la voluntad de Hitler, ahora a la voluntad del Kremlin, lo que el pueblo rumano no toleró, recuperando en armas en 1944 lo cedido bajo la presión de Hitler en 1940, y no lo tolerará jamás, ni con Transilvania, ni con la Besarabia, ni con la Bucovina.

GANDURI

Ioan I. MIREA

Untem lucrători numai în istoria graiului mamei.

* * *

Numai ucigașii știu că omul poate murii.

* * *

In artă nu bat vânturi — se așează vremea.

* * *

Sărutul, e altă formă a mușcăturii canibalice?

* * *

Unii ne întreabă: ce e cu noi, creștinii? Uite, simplu: nu încetăm să ne rugăm.

* * *

Cu ce teama își spun oamenii bună ziua?!

* * *

Dacă nu ACOLO, unde, jertfele, sunt mai mari? Fără mormintele peste care a crescut fânul, ar fi putut Europa să aibe tihna cu care ne privește pasiv?!

* * *

Omenie: sau unde se strigă numele de Om cu numele de ROMAN.

* * *

Sudoarea: descoperirea omului de știință, inspirația omului de artă, lacrimile sfinților, păinea muncitorului, șampania omului de afaceri.

* * *

Feriți-vă de cei ce vă vizitează noaptea — ei vă sting lumina. Feriți-vă de brațele care vi se întind — ei vă duc spre închisori. Feriți-vă de strălucirea aurului străin — e murdar. Feriți-vă de politicieni — ei sunt falși profeți ai zilelor noastre. Feriți-vă de ceice propovăduesc fericirea lumii — ei sunt făuritorii de rele. Feriți-vă de alianțe — ei vă ocupă PATRIA.

* * *

Ucigașii: natura deformată sau natura contra naturii?

* * *

Pe când și un Ioan Heliade Rădulescu al exilului, care să strige: Invățați-vă copii românește?

* * *

Dacă vă întreabă, spuneți-le că n'am venit sărac, — am adus lacrimile părinților mei.

* * *

S'a pus în femee podoaba, florile, iubirea și mirtul; i s'a dat sângele, poezia și aurul; în ea e viața și Universul. Si-acum vrea să le lepede.

* * *

Pentru Dumnezeu oricât de târziu e curând, pentru mine oricât de curând e târziu.

* * *

Celor care ne-au făcut să plângem nu le putem oferi numai suspine.

* * *

Poate că râsul ascunde mai multă cruzime decât ura.

* * *

Dumnezeu nu iartă — corectează.

* * *

Identificarea pietrelor nu se poate face decât la intrarea în Templu.

Prefer să fiu bolnav cu Christos, decât sănătos fără El.

* * *

Banal: uneltiri.

* * *

Zero — visul numeric.

* * *

O îndreptare, sau în orice caz când spunem TATAL NOSTRU, ar trebui să adăogăm la "păinea noastră cea de toate zilele" — păziți grâul.

* * *

Dumnezeu intră numai când casa s'a golit.

* * *

Finalitatea materiei — să-și primească sufletul.

* * *

Când privești roadele ,te miri cum au coborât aștrii în grădini.

* * *

Ceeace nu pricep ucigașii e că nici Dumnezeu nu știe de ce l-au răstignit pe Christos.

* * *

Suntem ultimii din generația care ne-am descoperit părinții, dar care n'am trăit viața generației.

* * *

Descântec— tămăduirea prin poezie.

* * *

Plângere: mărturisirea nedreptăților prin slova de lacrimi; durerea dogorind ființa: plânsu-mi-s'a.

* * *

Jeluire: istoria amarului, sau glasul tăcerii, sau meditațiile de moarte ale omului carpatic, sau invocarea cozmică a evitării dezastrului, sau legătura lacrimei cu cerul și ființa; Jale: cântecul exilului interior — jelui-m'aș și n'am cui; jalbă — cronica înfrânților dar și gloria durerii.

* * *

Pavimentum — pavaj, latin; — pentru români: egloga genetică — pământul pavat cu trupuri străbune.

SALCIA

Ca să ascult vocile tinere
de peste vremea amară,
într'o vinere
am luat în brațe o salcie
a-doua-oară
și m'am făcut sub ea așchie.

Când am trecut iar
în altă vinere,
să mă recunosc — mi-a fost înzadar
din salcie crescuse
o mână, și tinere
ramurile nu mai atârnau plânse.

Mugurii crăpaseră mari,
imenși, cât un colosseu;
se lăsau mușcați de tâlhari
dar sub patrafir vegetal
ascundeau un arhiereu
cu brațele întinse pe umbra din mal.

Paris, 1972. IOAN I. MIREA

LEGENDA ZIDIRII LEGIONARE

Sapte meșteri mari
— primii legionari —
din Iași au pornit,
având de zidit

Țară ca un soare,
ochii să 'nfioare,
inima s'avânte,
barzii să o cânte...

Corneliu Codreanu,
Moța Orășteanu,
cu alți cinci flăcăi,
au pornit pe văi,

au suit la munte,
pe piscuri cărunte
și s'au dus spre Mare
— la capăt de zare —
taberi ridicând,
de fapte și gând...

Din flăcăii cei voinici,
făceau calfe și-ucenici,
dăltuind zidari de țară
în Mișcarea Legionară.

I-au trimis apoi cu mii,
să toarne noi temelii,
să dureze pe vecii,
pentr'o perlă legendară:
— patria legionară...

Hei, din zori și până'n seară,
zidea Legiunea 'n țară
și pe brațele-i de fer,
urcau zidurile 'n cer!

Dar dușmanul s'a trezit
și din umbră a pornit,
zidul să mi-l prăbușească,
pe zidari să mi-l zdrobească...

Atunci Moța Orășteanul
a simțit ce vrea dușmanul
și avu în noapte-un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

El în vis parcă vedea
că zidirea iar creștea
și se întindea în zare,
din Rarău până la Mare,
dela Dunăre 'n Crișane,
peste svârcoliri dușmane!

Dar îi vedea pe zidari,
cum în loc de pietre mari,
puneau trup de legionari
și îl tencuiau frumos,

cu credință în Cristos,
pentru perla legendară:
— patria legionară!...

El pe gânduri n'a mai stat,
pe Marin l-a mai luat
și alți cinci meșteri zidari
— cei mai falnici legionari —
și-a pornit voios să moară
în Spania surioară,
unde se lupta Cristos
cu diavolul furios...

Și — cum a văzut-o'n vis —
pentru cruce-a fost ucis,
luându-l și pe Marin
spre cerescul baldachin...

Când în Țară i-au adus,
din Răsărit în Apus
și din Nord până în Sud,
de lacrimi pământu-i ud...
Iar când frații i-au zidit,
neamu 'ntreg a înlemnit,
văzând zidul cum creștea,
Țara 'n jur o cuprindea...

Numai dușmanii scrâjneau
pe la colțuri se strângeau,
pe furiș se sfătuiau...
Intr'o noapte fără lună,
să cadă ca o furtună,
surpând zidurile tari,
ucigându-i pe zidari...

Când simțit-a Căpitanul
că s'apropie orcanul
și că dușmanii din Țară
s'au unit cu cei de-afară,
Țara s'o sfărâmițească
și poporul să-l robească,
a avut și el un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

— "Ca mâine vei cimenta
zidul cu viața ta
și-i lua cu tine mii
din al Neamului copii
și-i vei pune'n zid de vii

— zidul să rămâie
peste veșnicie...
să nu-l surpe nori,
nici năvălitori,
nici crunte prigoane...
Să crească icoane
cu fruntea la cer:
Gărzile de Fer!...

Așa, mări, s'a'ntâmplat...
Sânge valuri s'a vărsat,
neamul s'a cutremurat...
Câți zidari au mai scăpat
!

umblă prin păduri,
pe la cotituri,
în loc de mistrie,
le-a fost dat să fie,
pistoale să 'ncingă,
moartea s'o învingă...

Doar cei ce s'au dus,
scăpând spre Apus,
tot zidesc mereu...

Zidul crește greu...
dar nu se clintește,
nu se prăvălește,
că-i pe temelii
de-oseminte vii...
tencuiala lor,
crezul miilor:
al moșnegilor,
al feciorilor,
al copiilor,

ce-au visat o Țară:
— perlă legionară!...

SUB CRUCEA DIN PIETROSUL

Ne-am întâlnit cândva în viață
pe munții cei semeți,
sub crucea din Pietrosul,
doi drumeți...
veniți din lumi de veacuri ne'nțelese:
tu din conacul boeresc,
eu, din bordeiul celor ce slujesc...

In timp ce tu urcai încet la cruce
fugind de lumile bogate și caduce,
eu mă urcam după un picur de dreptate
pentru țăranul
ce mi-e tată,
mi-e mamă,
mi-e soră
și mi-e frate...

Ajunserăm sub cruce amândoi:
tu rupt de casa 'nbelșugată,
de trecut...
iar eu plecat cu gândul dela coasă,
de la plug,
să cuceresc dreptate pentru cei
ce până astăzi n'au visat
și n'au avut...

Acolo am simțit că suntem frați
de suferințe, de speranțe și de cruce;
c'acelaș gând și-acelaș verde steag
spre vârfuri nevăzute ne conduce...
că'n tine, fiu de domn
și'n mine, fiu de sat,
se împletesc bătrâne rădăcini
de dragoste și jertfă pentru neam,
neam crunt bătut de soartă...

O, parcă s'a deschis atunci o poartă
în norii de pe pisc,
spre soare...
și noi suiam spre culmile de-argint
cu pieptul ars de razele-i fierbinți
și sufletul setos de biruinți...

De Demetrius LEONTIEȘ

ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI

V

Plicul pentru ştampila zilei de emisiune, reproduce harta Europei din Decembrie 1918, peste care se suprapune fragmentul din testamentul lui Moţa, în limba spaniolă, în care mărturiseste motivele care l'au determinat să plece ca cruciat al Europei de Est: "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos, se clătina fundamentul creştin al Europei. Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. L'am iubit pe Christos şi m'am dus fericit să mor pentru el"; o spadă ca o cruce pe mânerul căreia apar monograma lui Moţa şi Marin — doua litere M., spadă care străpunge cu vârful şarpele comunist, simbolizând victoria Spaniei asupra comunismului, singura în istoria omenirii până astăzi, localitatea Majadahonda unde au murit în luptă cei doi eroi români; şi data comemorării 13 Ianuarie 1962.

XVI./ La 10 *Mai* 1962, Românii Liberi au decis să comemoreze succesul astronautic al Colonelului JOHN H. GLENN, american, care la 20 Februarie 1962, la bordul navei spaţiale *FRIENDSHIPP VII* lansată dela Cap Cañaveral în cadrul proectului Mercury, a reuşit să se menţină 4 ore şi 56 de minute în stratosferă, făcând în acest interval de timp, de trei ori înconjurul planetei noastre. El a reuşit să bată recordul mondial de rezistenţă în stratosferă, ţinut până la acea dată (1 oră şi 54 de minute), de astronautul sovietic A. Gagarin după afirmaţia Rusilor.

Incontestabil cuceritor al spaţiului sideral şi deschizător al drumului omului în sborul către Lună, Colonelul J. H. Glenn merita pe deplin acest omagiu, între altele multe aduse de lumea întreaga virtuţilor lui şi technicii americane, mai ales ca isprava lui definitiva în filatelie, noua temă de colecţionat *"ASTROFILATELIA"*.

Au fost emise, în pereche, două vignete poştale de 1 Leu valoare fiecare şi de culoare albastră închis. Pe ambele vignete apare figura astronautului Glenn, din profil sau din faţă, un colţ al globului pământesc pe care se zăresc siluetele celor două Americi şi capsula Friendshipp VII sburând în jurul globului la "apogeu", sau la "perigeu". Deasemenea apar cuvintele *ROMANIA, POSTA , CAP CAÑAVERAL* —20.11.1962— *COLONEL U. S. A. J. H. GLENN, CUCERITOR AL SPATIULUI SIDERAL*, şi insignele comuniste "secera şi ciocanul" sfărâmate, simbolizând astfel prima victorie a Statelor Unite asupra Rusiei Sovietice.

Pe vigneta cu efigia de profil a Colonenului J. H. Glenn, dealungul părţii de jos a timbrului apare protestul Românilor Liberi contra tendinţelor coexistenţialiste ale lumii occidentale: *COEXISTENTA INSEAMNA O POARTA DESCHISA COMUNISMULUI SI MOARTEA TUTUROR LIBERTATILOR NOASTRE*, iar pe vigneta cu efigia din faţă a Colonelului Glenn, apelul Românilor Liberi adresat Statelor Unite: *DUPA ACEASTA PRIMA VICTORIE A STATELOR UNITE ALE AMERICII ASUPRA UNIUNII RUSIEI SOVIETICE, CEA DE A DOUA VICTORIE SA FIE ELIBERAREA TARILOR DIN ESTUL EUROPEI!*

S'a gravat o ştampilă specială comemorativă cu următorul text: *COLONEL J. H. GLENN —CUCERITORUL SPATIULUI SIDERAL— CAPE CAÑAVERAL — 20 FEB.* 1962 — *MADRID* — 10 *MAI* 1962.

Deasemeni a fost tipărit un plic filatelic pentru ştampila zilei de emisiune care reprezintă în mai multe culori, capsula Friendshipp VII sburând pe un cer înstelat; figura Colonelului Glenn şi apelul de: libertate României şi cea de a doua victorie a Statelor Unite să fie eliberarea Europei de Est, în limbile spaniolă şi engleză.

XVII./ La 15 *Septembrie* 1962, pentru comemorarea campionatelor Europene de Atletism, care se celebrau la Belgrad, între 12-16 Septembrie din acel an, Românii Liberi au supratipărit cele trei vignete sportive lansate cu ocazia Olimpiadei dela Roma din 1960, cu textul: *CAMPEONATUL EUROPEI DE ATLETISM —BELGRAD*, 12-16 *Sept.* 1962.

Aceste vignete cu valoare de 75 bani fiecare şi de culoare verde închis, fuseseră emise la 13 Ianuarie 1961, pentru a comemora victoria olimpică a trăgătorului român cu pistolul, care a câştigat medalia de aur pentru România. Vigneta reprezinta silueta acestui trăgător care ţinteşte în simbolurile comuniste, secera şi ciocanul care apar sfaramate. Deasemenea apar cuvintele *ROMANIA POSTA —ROMA* 1960— inelele şi torţa olimpică, precum şi maxima lui Juvenal din Satira X-a *"MENS SANA IN CORPORE SANO"* —minte sănătoasă în corp sănătos—, rezultat pe care tineretul de astăzi nu-l poate atinge decât respingând doctrina comunistă. Acest imperativ apare în dreapta vignetelor în limbile, română, engleză şi spaniolă.

S'a gravat o stampila comemorativa pe care apare torţa olimpică şi textul: *BELGRAD*, 12-16 *SEPT*, 1962 — *CAMPIONATUL EUROPEI DE ATLETISM — MADRID* 16 *SEPT*, 1962, şi un plic filatelic pentru ştampila zilei de emisiune.

Pe plic apare tribuna unui stadion sportiv, deasupra căruia fâlfâie fanioanele EUROPA, iar în partea din stânga a plicului, tricolorul românesc la loc de onoare în amintirea victoriilor dela Olimpiada din Roma. In arenă silueta unui aruncător de disc şi o suliţă, simbolizând întrecerile atletice.

(*Urmează pag.* 13.)

XVIII./ La 17 *Septembrie* 1962, corespunzând celei de a 7-a emisiune "EUROPA" a celor dela Strassbourg. Românii Liberi lansează emisiunea lor, parodiind desenul oficial al luxemburghesului Lex Weyer, care reprezenta un arbor cu 19 frunze —cele 19 State aderate la convenţia poştală C. E. P. T.—.

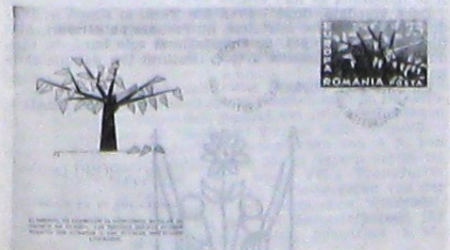

La acest arbor desenul românesc adaugă o cracă mai mult, pe care o secure cu simbolurile comuniste încearcă s'o detaşeze de trunchiul arborelui "EUROPA", cracă de care sunt prinse opt frunze, simbolizând ţările ocupate de comunism în Europa de Est: *ALBANIA, BULGARIA, CHECOSLOVACIA, GERMANIA ORIENTALA, POLONIA; ROMANIA, UNGARIA*, şi *YUGOSLAVIA*. Frunzele căzute deja, sunt ţările anexate de Rusia bolşevică, *LITUANIA, LETONIA, ESTONIA* şi *BASARABIA ROMANEASCA*.

S'a imprimat o singură valoare de 75 bani, de culoare cafenie şi o coliţă filatelică de culoare verde închis de 1 Leu. Pe vignete apar cuvintele: *"EUROPA, ROMANIA* şi *POSTA"*, iar pe coliţa filatelică în limbile engleză, franceză şi germană, textul *"EUROPENI! NU INGADUITI COMUNISTILOR SA MUTILEZE INTEGRITATEA ARBORELUI UNIC "EUROPA". NU E PREA TARZIU PENTRU VINDECAREA RANILOR DESCHISE. NU E PREA TARZIU DEASEMENEA PENTRU A ELIBERA POPOARELE SCLAVIZATE"*.

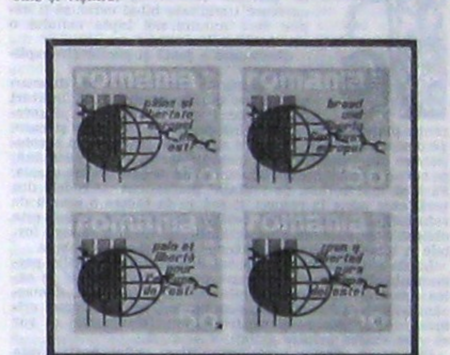
S'a gravat o ştampilă specială pe care apar: litera "E"

— *EUROPA* — şi textul: *EUROPENI LIBERI, NU UITATI EUROPA DE EST* — 17 *SEPTEMBRIE* — *MADRID* — 1972.

Pe plicul de ştampila zilei de emisiune în mai multe culori apar: *ROMANIA LIBERA, EUROPA* 62, şi în spaniolă: *PRIMA ZI DE EMISIUNE*, textul apel reprodus mai sus, şi arborele Europa, cu craca reprezentând ţările din estul european, frunzele căzute-teritoriile anexate de Rusia Sovietică, şi securea comunistă simbolizând agresivitatea continuă a comunismului împotriva bătrânului continent.

XIX./ La 10 *Mai* 1963, de acord cu "Campania mondială contra Foamei" patronată de organizaţia Naţiunilor Unite, cu caracter obligatoriu pentru toate Statele membre, fiecare trebuind să scoată o emisiune de timbre poştale, cu scopul de a ceda fondurile realizate, secţiunei, acestui for internaţional, însărcinată cu ajutorarea ţinuturilor înfometate depe glob, Românii Liberi au lansat şi ei o emisiune de 4 valori a 50 bani fiecare imprimată în blocuri de patru exemplare, de culoare albastru-verzui şi cărămiziu şi o coliţă filatelică reproducând acest bloc în culoare albastru deschis şi vişiniu.

Desenul reproduce simbolul acestei campanii contra foamei *"trei spice de grau"* supratipărite peste partea întunecată a schemei globului pământesc — partea care suferă sub jugul comunist şi de care, în desen, se desprinde un lanţ rupt — apel lumii libere pentru eliberarea ei de sub sclavia moscovită. Pe timbre, în afară de cuvintele: ROMANIA, POSTA apare în limbile română, engleză, franceză şi spaniolă, apelul Românilor Liberi de a se da "PAINE SI LIBERTATE EUROPEI DE EST!' iar pe coliţa filatelică, în limba spaniolă, sloganul *"LIBERTATEA POPOARELOR APARA OMENIREA DE FOAMETE"*, aluzie la jaful sistemetic practicat de Rusia Sovietică în ţările subjugate pe care le-a transformat, din paradisul de odinioara, în cele mai înfometate şi pustiite Tări din lume.

S'a gravat o ştampilă specială pe care apare textul: *PAINE SI LIBERTATE — EUROPEI DE EST* — 10 *MAI* 1963 şi un plic filatelic pentru ziua de emisiune, pe care apar:

(*Urmează în N.°* 7.)

SCRISOAREA DOUA

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

CU multă delicateță mi-ai vorbit de lupta dusă de cei din exil. M'ai lăsat însă să întrevăd o oarecare nedumerire în ceeace privește terminologia noastră. Cu oarecare timiditate mi-ai cerut să-ți explic dece numim noi lupta exilului o *rezistență activă*.

Chestiunea e justă și necesită o explicație.

Ne găsim în conflict cu un dușman extrem de dibaci, ce nu se dă înlături dela nimic, ce-și urmărește cu perseverență planurile, ce și-a întins peste tot antenele și care, pe deasupra, este în legătură cu forțele stângiste și revoluționare din toate țările. O forță uriașe îi stă la îndemână, pe care o întrebuințează fără scrupule de câte ori are ocazia. Fără să mai vorbim de șantajul permanent cu rudele din țară, care pune la respect și reduce la tăcere o seamă de refugiați. In fața acestei coaliții de mijloace, exilul este obligat să-și studieze bine acțiunile, să nu-și irosească forțele și totuși să isbească cu temei unde și când trebuie.

Lupta exilului nu-i un răsboi deschis, ci o guerilla permanentă. Hărțuim fără'ncetare coaliția ce se ridică în calea noastră, anihilându-i îmbierile de colaborare, demascându-i intențiile obscure, desvelindu-i în fața lumei crimele, descoperindu-i și neutralizându-i elementele ce vor să vâre vrajba printre exilați, s. a. m. d.

Din cauza circumstanțelor politice, exilul nostru este înainte de toate o *"rezistență"*. Nu trebuie să uităm că noi suntem cei fugăriți, amenințați; că noi ne găsim într'o poziție delicată, în care trebuie să facem față la o serie de probleme legale pe care nu le au cei ce ne sunt dușmani. Noi știm, deasemenea, că repreztăm firul spre libertate al neamului și că avem o răspundere totală în fața istoriei. Deci, înainte de toate trebuie să existăm, să ne menținem entuziaști, să credem în victorie.

Rezistența exilului este păstrarea unei punți invizibile între neam și noțiunea de libertate. Fără existența exilului, în orice formă s'ar manifesta, neamul n'ar mai fi decât un conglomerat de suflete în suferință. Stiind că există acest exil undeva în lume, neamul speră și așteaptă cu mai multă încredere ziua de mâine.

Prezența unui exil care *"rezistă"* în ciuda tuturor presiunilor e coșmarul guvernului dela București. El știe că acest exil este adevăratul reprezentant al poporului român. Atâta timp cât va exista un exil *care să reziste*, guvernul comunist nu-și va putea aroga drepturi definitive asupra neamului și a opiniei lui. Pe cei din Tara îi poate înbotnița, pe cei din afara granițelor, NICIODATA. Ori aceștia nu sunt decât reprezentanții liberi ai celorlalți și cuvântul unora nu-i decât ecoul celor ce n'au voie să se exprime. Atâta timp cât va exista în această lume liberă un grup de Români cari să reziste la toate presiunile și să combată pentru dreptatea românească, cei din Tară vor trăi în speranță iar guvernul dela București în neputință.

Rezistența Românilor pribegi e mai mult decât o armă și un protest permanent. E text de lege. In ea stă dreptul la viața liberă și decentă a neamului. Fără această rezistență, fără acest suflu permanent de demnitate națională și de respingere disprețuitoare a unui statut politic impus cu forța, nimic n'ar mai permite celor de acolo să-și exprime adevaratele sentimente față de regimul marxist. Prin noi neamul își strigă durerile și se face auzit în lume. Prin noi se desolidarizează de un regim inuman și tiranic. Si tot prin noi își afirmă prezența în istorie. Rezistența acestui exil este punctul de sudura al unui întreg etnopolitic minat pentru o clipă de acidul coroziv al comunismului.

Fiecare Român pribeag care rezistă în adevaratul înteles al cuvântului este un reprezentant permanent al întregului neam. Deci, datoria fiecărui exilat este de a rezista cu orice preț și de a purta cu mândrie greaua sarcină ce-i revine. Exilatul care nu se consideră și rezistent nu-i decât un fugit fără valoare morală, sau un emigrant ce-și caută un refugiu economic. Sunt epavele tragediei naționale, din mijlocul cărora guvernul RSR își recrutează, cu predilecție și usurință, agenții locali.

Atmosfera și misiunea rezistenței constituesc aluatul în care pribeagul conștient își găsește întregirea și sensul prezenței lui peste graniță. Cine nu ajunge la această luciditate intimă, degeaba a mai fugit din Țară. Fără integrare complectă în rezistența exilului, pribeagul nu-și împlinește nici menirea și nici datoria față de neam.

Acesta-i intelesul adevarat al *"rezistentei"* noastre.

Dar dacă ne-am mulțumi a ne declara rezistenți, fără alt atribut, n'am fi decât niste mumii ce-și așteaptă îmbălsămarea. Nu putem trăi o rezistență pasivă, statică, în care să ne măcinăm dorurile pentru meleagurile natale. A rezista astfel, însemnează *a accepta*.

Or, noi nu acceptăm nici în ruptul capului. Situația creată după al doilea răsboi mondial e o anomalie și o injustiție. Regimul încrustat în România e o aberație, iar existența impusă națiunei române un calvar. Dacă există un exil numeros, dacă lumea caută să fugă în străinătate, dacă majoritatea celor ce fug e constituită din tineri educați sub regimul marxist, însemnează că anomalia, aberația și calvarul au atins culmi ce nu mai pot fi depășite.

Această situație cruntă trebuie combătută prin toate mijloacele și purtată la cunoștința lumii ce se leagană încă în iluzii și privește cu nedumerire gemetele de după Cortina de Fier. Si aceasta misiune revine exilului. Deaceea, rezistența lui devine o **REZISTENTA ACTIVA**, permanentă și neobosită.

In acest atribut stă toată măreția exilului. Putem spune chiar, propria lui supraviețuire. O rezistență pur și simplu, fără nicio vlagă și fără nicio manifestație ar fi în totul pe placul regimului dela București. Ar fi chiar gata s'o ajute din când în când... ca să arate tuturor cât sunt de îngăduitori și darnici!

O rezistență activă însă, e cu totul altceva. Aceasta nu poate fi nici cumpărată, nici manevrată din umbră. Conștientă de misiunea ei, ea smulge clipă de clipă măștile celor ce se prezintă în lume drept reprezentanții spiritului românesc, pune la punct îndrăsneala politrucilor și deschide ochii acestui Occident ce ignorează totul.

Exilul nu se resemnează și nu se lasă intimidat de întorsăturile unor circumstanțe defavorabile. Cu cât norii sunt mai grei cu atât el *rezistă mai activ*. Acest adjectiv e prezență, sârguință, poezie, articol sau protest; dar tot atât de bine seninătate în fața amenințărilor sau mușchi încordat în fața loviturilor.

Prezența noastră a tuturora în rândurile rezistenței e chezășia continuității neamului în libertate și demnitate. Iar rezistența noastră activă e chezășia unei victorii continue asupra destrămărilor apocaliptice ale sistemului ce ne chinuește frații.

Deaceea, sageții guvernului RSR se îndreaptă numai împotriva celor ce-și împlinesc destinul în rândurile rezistenței active de peste hotare. Numai aceștia jenează, numai aceștia reprezintă un pericol pentru deplina lui liniște în fața lumii internaționale.

Această formă activă scoate rezistența din banalitate și din plictiseală, dându-i un sens național și o semnificație revoluționară, svârle conștiința în actual și înalță omul din lașitate și egoism.

Iată, iubite corespondent necunoscut, cum trebuie înțeleasă și apreciată rezistența activă a exilului românesc. Din ea nu poate face parte oricine. Iți trebuie o anumită construcție sufletească. Si, înainte de toate, trebuie să simți neamul în tine ca o flacără imensă ce te consumă și te îndeamnă să nu-l uiți.

Dacă vreodată, după ieșirea din Tară, ai simțit în fundul ființei acest foc mistuitor, nu mai sta pe gânduri. Alătură-te celor ce luptă, cu entuziasm și voie bună, în rândurile acestei rezistențe active. Destinul ți-a deschis căile împlinirii.

Cu bine și pe curând.

D. BRAD.

DIE ÄUSSERST ERNSTEN WARNUNGEN

DER EXILRUMÄNISCHEN PRESSE

DIE exilrumänische Presse aller Länder, in denen sie in Europa und Amerika vertreten ist, zeichnet sich durch eine beispielhaft klare Sicht in ostpolitischen Fragen Europas aus. Sie berichtet nicht nur laufend zuverlässig über die wahre Lage in Rumänien und die Verhaltensweisen der Bukareste kommunistischen rumanischen Diktaturregierung im Rahmen der internationalen Politik, sondern ebenso über das gesamte Wesen der ungemilderten Bedrohung der ganzen freien Welt durch die sowjetischen sowie unter sowjetischer Oberleitung stehenden imperialistischen Weltrevolutionäre. Hierdurch findet man in jeder Ausgabe dieser freien rumänischen Presse unwiderlegbare Beweise für die vom Standpunkt der Freiheit, Gerechtigkeit und echten Friedenssicherung selbstmörderische Gefährlichkeit der Ostpolitik des z. B. durch Willy Brandt, Egon Bahr, Herbert Wehner und Walter Scheel vertretenen Stils. Die Mehrheit der Wähler in Westdeutschland ist zwar leider soeben auf die einseitige Schönfärbepropaganda zugunsten der Bonner Linkskoalition durch Massenmedien hereingefallen, doch ändert das natürlich ganz und gar nichts an der unbedingten Richtigkeit der erwähnten Feststellungen in der rumänischen und ihnen entsprechender in der sonstigen Exilpresse von Vertretern der osteuropäischen und donauländischen Völker durch sachliche Wirklichkeitskenner.

Ein besonderes Verdienst der exilrumänischen Presse ist ferner, dass man in ihr ständig wertvolle ostpolitische Tatsachenberichte nicht nur in der vom Verfasser dieses Berichtes auch gern gelesenen rumänischen Sprache, sondern ferner ebenfalls in deutscher, englischer, französischer und für die aus Spanien weiter spanischer findet. Alle fünf eben genannte Sprachen verwendet z. B. die durch Aron Cotrus und Traian Popescu hervorragend geleiteste Madrider exilrumänische Monatsschrift CARPATII. Sie gehört ausserdem zu den erschreckend wenigen Organen der freien Presse, welche ihre Leser über die ausserordentlich gefährliche, von Moskau aus geleitete und mit einer besonders heachtenswerten rumänisch-kommunistischen Beteiligung betriebene, Spionage gegen die NATO aufgrund einwandfrei ermittelter Tatsachen unterrichtet. *Die Oktoberausgabe* 1972 *von CARPATTI veröffentlichte u. a. zwei Beiträge des namhaften rumänischen Pädagogem, Historikers, Wirtschaftswissenschaftlers und Soziologen sowie einstigen Häftlings im schlimmen hitlerzeitlichen deutschen Konzentrationslager Buchenwald Dr. Demetrius Leonties, beide in deutscher Sprache. 'm Schluss des einen dieser Tatsachenberichte unterstreicht Leonties z. B. was folgt:* "Die Exilrumänen haben wiederholt auf die Veröffentlichung Willy Brandts 'Der Zweite Weltkrieg' (Stockholm 1945) hingewiesen, in der es u. a. heisst: 'Im Sommer wurde von russischer Seite noch eine weitere territoriale Sicherheitsmassnahme getroffen. Auch jetzt handelt es sich um ein Gebiet des alten Russlands, nämlich Bessarabien, das Rumänien 1918 annektiert hatte'. In dieser Verfälschung der Geschichte im Sinne der sowjetischen Geschichtsschreibung liegt bereits die Vorwegnahme der 'Ostverträge'. Die Kontinuität der verderblichen Politik für Rumänien, für Deutschland und für das freie Europa ist klar wie das Licht des Tages. Daran kann die angebliche Bejahung durch die westlichen Staatsmänner gar nichts ändern."

Eindrucksvoll durch zahlreiche Brandt-Zitate bewiesen findet man die Richtigkeit dieser Feststellung von Dr Leonties z. B. auch in folgenden, im Oktober 1972 erschienenen Dokumentationen: 1) "Rotbuch: Wer ist Willy Brandt? — Wer ist Herbert Wehner?", herausgegeben von A. N. von Parseval, München, Liebigstrasse 35, in Bayern verbreitet mit Unterstützung der CSU; sowie Felix Frankfurter "Willy Brandt gestern und heute", herausgegeben von der "Vereinigung zur Föederung der Politischen Willensbildung„ e. V.", bezichbar bei der "Studiengesellschaft für Staatspolitische öffentichkeitsarbeit", Frankfurt a. M., Hinter der Schönen Aussicht 7.

Hine doppelte weitere Bestätigung des Zusammenhanges von W. Brandts heutiger Ost und Deutschlandpolitik mit seinen früheren unkritisch fürsowjetischen Äusserungen verdanken wir erfreulicher Weise ihm selbst! Er erklärte in Oslo am 9.12.1971 auf der Pressekonferenz anlässlich seiner Beleihung mit dem Friedens-Nobelpreis, im Hinblick auf seinen politischen Weg: "Ich glaube, meine grundlegenden Überzeugungen haben sich nicht geändert" und auch in seinem Buch von 1968 "Friedenspolitik in Europa" erwähnt er den Zusammenhang seines aussenpolitischen Wirkens als Staatsman mit dem, was er "als junger Mann im skandinavischen Exil gedacht und gesagt hatte"!

Zur bessarabischen Frage sei hier nur kurz unterstrichen, dass auch hier der sowjetische Imperialismus als völker- und menschenrechtswidriger Brecher des Selbstbestimmungsrechtes der Vöolker und Volkstelle auftrat, nachdem am 27.3.1918 in Chisinau-Kischinew in Bessarabien sich dessen Landesrat Sfatul Tarii völlig frei mit überwältigender Mehrheit für die Vereinigung Bessarbies mit Rumänien, zu dem es den längsten Teil seiner Geschichte gehört hatte, aussprach! Näheres hierüber berichtet die zum 27. März 1972 in Köln erschiene Schrift "Basarabia — Pământ românesc — Rumänische Land Bessarabien", herausgegeben vom Bund der rumänischen Verbände und Institutionen in der Bundesrepublik Deutschland und in Westberlin (8 Druckseiten, die rumänische Ausgabe wird in Bessarabien im politischen Untergrund verbreitet).

Eine besondere Rolle spielen in CARPATTI, der sonstigen exilrumänischen Presse und der Presse von Exilvertretungen aus den übrigen kommunistisch beherrschten Ländern des europäischen Ostblocks und Jugoslawiens sowie in der kommunistischen chinesischen und albanischen Presse die unwiderlegbar begründeten, äusserst ernsten Warnungen vor den klar liegenden Zielen, welche die sowjetische Führung zum Besten ihrer ausdehnungswilligen Machtpolitik bei ibren Plänen für die sogenannte Europäische Sicherheitskonferenz verfolgt. Auch namhafte Sachkenner aus westlichen Ländern beteiligen sich laufend an diesen Warnungen. Ein besonders wertvolles Beispiel ist z. B. der englisch in USA mehrfach, so u. a. in "Der Deutschamerikaner" (Chicago) abgedruckte Aufsatz von Prof. Dr. Possony "Trojanische Pferde am Rhein", der ins Deutsche übersetzt in Westdeutschland wiederholt auszugsweise veröffentlicht wurde, so im "Deutschland-Magazin" der "Deutschland - Stiftumg". Prof. Dr. Possony, der frühere ostpolitische Berater des ermordeten USA - Präsidenten Kennedy, wirkt an der kalifornischen Universität in Stanford, wo er im international hoch angesehenen Hoover-Institut zur Erforschung von Kriegen und Friedenschlüssen eine leitende Stellung hat. Prof. Dr. Possony, eine sehr entschiedener Gegner der verhängnisvolle Ost- und Deutschlandpolitik der Regierung Brandt-Scheel, gehört zu den besten, rein sachlichen Sowjetologen der ganzen freien Welt. Die Schipfkanonaden der sowjetischen amtlichen Propaganda gegen ihn und andere ebenso verantwortungsbewasste Warner und Sachkenner sind ganz in unveränderten Stil des kalten Krieges gehalten. Sie finden sich laufend u. a. in der sowjetischen amtlichen Propaganda- und Zersetzeitschrift "Neue Zeit", die in Moskau ausser russisch auch deutsch, englisch, französisch, spanisch, polnisch und tschechisch erscheint und in der ganzen Welt verbreitet wird. Selbstverständlich können die darin schreibenden Propagandisten-Heissporne bei ihrer Hetze gegen geschichteliche und rechtskundliche sowie politische Wahrheiten und die NATO ganz und gar nichts von dem widerlegen, was sich im reichen Sachlichen internationales Schrifttum im Gegensatz zu ihren falschen Behauptungen bewiesen findet!

PROF. DR. BOLKO FRHR. VON RICHTHOFEN

Vâlcov - Canalul principal și cherhanalele.

MEMORANDUN

ON THE EUROPEAN SECURITY CONFERENCE BY THE RUMANIANS REFUGEES ASSOCIATIONS

At first, through the media of countries belonging to the communist block, and later on directly, the Soviet Union advanced its project for a conference on European Security from wich she excepts considerable benefits. The following are the most important:

— the homologation of the european statu quo by an international legal document signed by all european countries and by the United States;
— the consolidation of the soviet domination over Eastern Europe and the instauration of the «Brezhnev doctrine»;
— the ascertainment of the political stability in the West in view of a possible but more or less open conflict with communist China;
— the elimination of the United States army from the defense of Europe since such presence creates an obstacle to the arrogant plans of the soviet expansion and, finally;
— the reinforcement, the sanity and the developing of the soviet economy with the assistance of Western capital and technology to the effect of building the grounds for new assaults against the free world.

According to proposals already advanced, the participating nations will not come to the Conference as members tied to one or the other existing blocks: they will be apparently free to adopt a political position of their choice and without taking in account confronting coalitions or ideologies. Nevertheless, the Soviet Union is already prepared to become the conference promoter. To reach this goal, the Soviet Union —while offering simultaneous abolition of NATO and Warshaw Treaties— lays out a network of bilateral agreements between communist countries. The agreements clauses and mutual obligations of military and political assistance are however identical to those prescribed by the Warshaw Treaty. Thus, in spite of «freedom for each country to adopt a position of its choice», the communist block at the Conference table will be united while the Western nations—preoccupied by a variety of problems—will be desunited and even antagonistic, lacking of a joint position well prepared in advance. Should this Conference adopt the dissolution of the two treaties, the American Forces stationed in Europe will be compelled to withdraw, while the Soviet Army will remain in the heart of the continent.

In this way, and long before coming to the Conference, by the sole opening project, the Soviet Union will insure for itself a considerable advantage: the confirmation by the participants of the Soviets appropiation of territories they have annexed in the confusion wich reigned at the end of the II World War. Or, ethnically, historically and economically the populations of these territories have nothing in common with the Russian conglomerate. It was only by guile and by force that Lituania, Letonia, Estonia, Finish Karelia, Eastern Poland, Oriental Prussia, Bessarabia, Bukovina, etc., etc., have been torn away from the European continent. At this moment, Soviet Russia hopes to anihilate with Western assistance one of the most important trump cards the Free World has in opposing such intention: the Eastern European nations awareness of their right of independence.

Objectively, we believe that the West is ready to give up and without counterpart certain political elements wich until now have formed very efficient ramparts against the Soviet Union efforts for domination. Nevertheless, friction points exist and will continue to create grounds for insecurity since the European continent will be at the Soviets' mercy.

The following list is certainly not limited:

— Berlin and the German problem, in spite of the recent Brezhnev-Brandt agreement;
— the Soviet Union obvious desire to extend its domination over Greece and Turkey, thus following the old russian policy of expansion and penetration in Mediterraneen, Atlantic and Indian areas;
— the imprescriptible aspiration for emancipation and independence of all nations living behind the Iron Curtain;
— the consolidation of Western communist parties wich in spite of Togliati's tactical swings, remain under Moscow's obedience.

In our opinion, it is very difficult to conceive that the Soviet Union wich has patiently built during a quarter of a century a vast conspiracy of contradictions in Europe, will abandon one day everything and thus, will give up ways and instruments in the promotion of its long term foreign policy objectives. There is no doubt in our mind that these objectives are identical to the perenial goals of Russia during Peter the Great: the widening of Russia's territories in Europe and the penetration of Mediterranean and Indian areas. The collapse of the III rd Reich and the Red Army advance in Europe have already moved the Russian Empire's borders towards the West. To reach the second objective, a new assault to protect new conquest in the South and to dominate the Mediterranean Sea and the North of Africa seems strictly necessary. By covering South Europe, the Soviets facilitate the installation of the Communist Parties as heads of the West. From that moment on, the door to Brest is open.

Facing the subtility of the Soviet tactic whose strategical designs are largely recognized, one wonders how the West is acting?

The Federal Germany having obtained after 25 years of har work and political moderation an unprecedent economic strengh seems to be convinced that its favorable political momentum has arrived. Other Western nations though understanding such point of view are obviously concerned about the ways and the methods chosen by the German government in its foreign policy. Struggling to insure for itself a prominent position in the development of the Soviet economic potential, Bonn is inspired by the traditional principle of the Imperial Germany: OST POLITIK. Such a conviction seems to be so deeply anchored in the political thinking of many governments that they are ready to go even further in their cooperation with the Soviets, forgetting that they are jeopardizing the present balance of alliances, the guaranty of the Wester European Security.

Italy claims the second place in the assistance given to the Soviet Union and follows Germany with some caution however. If one day, the Italian Government, under the Street pressure, changes its mind, the Soviet Union will gain another bastion, another key political platform and at the same time an excellent economic position .

For the time being and in spite of all appearences, France seems less in a hurry to clarify her position. The unfolding of the German policy gives France very little room for negociations in her favor with the Soviets. France is carefully studying all facets of the problem since she has to soveguard major interests in Mediterranean and her involvment in Africa.

Great Britain has drawn closer to Europe because its interests in the Mediterranean and in Near East coincide with French interests. Therefore, the British has to adopt an identifical attitude with the French.

In the United States, 1972 is the year of presidential elections and all governmental actions are taken under this sign. The disengagement in Vietnam, the dollar position, inflation, budgetary deficit, unfavorable balance of payments, etc., are as many priority problems for the US Government. The Americans are, of course, very interested in the European Security Conference but do not wish to embarass the diplomatic offensive started by Moscow in view of an early meeting. The Americans, for the moment, seem inclined to leave European affairs to Europeans. One thing is clear: if the Soviets succeed in persuading European Government to participate at this conference the US Governement will attend the meeting from the very beginning.

Eastern European Governments approved without exception the Conference project and based their position on a certain pragmatism: an agreement for collective security signed by all Western nations and the USA could attenuate the strengh of bilateral treaties which bind their countries to the Soviet domination, at least in the implemention phasis. One should understand that these governments cannot go too far in their position without risking the alienation of Moscow's protection, the sole guaranty of their present power and stability.

Nonetheless, there is a social-political reality that we must consider at the European Security Conference: the communist governments cannot represent but their respective states and not the peoples whose voices have been strangled for more than a quarter of a century. THE HISTORY TEACHED US THAT GOVERNMENTS ARE TEMPORARY AND CHANGING JURIDICAL INSTITUTIONS WICH CAN LEAVE TRACKS, BUT THE ONLY PERMANENT REALITY IS THE PEOPLE.

Under such circumstances, facing the Soviet Union efforts to call the Security Conference, we believe that it is time to put a major question: WHO IS REPRESENTING AT THIS CONFERENCE MILLIONS OF EUROPEANS FROM BEHIND THE IRON CURTAIN WHO HAVE NO POSSIBILITY TO EXPRESS THEMSELVES?

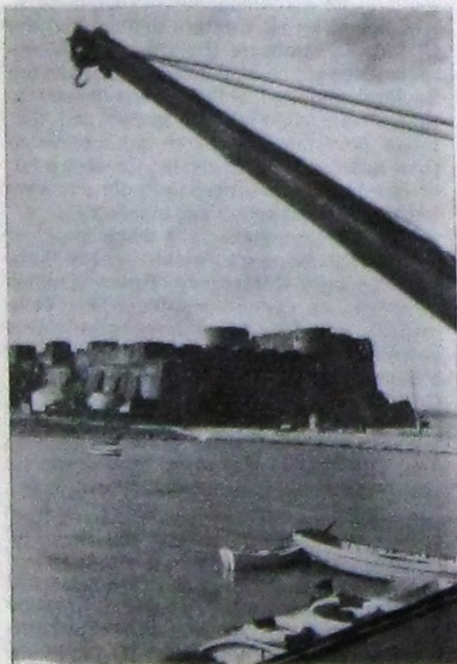
A political event of such extent is concerning as well the French, the Germans, the Spaniards, the Italians, the Belgians, etc., as the Eastern European nations. Such event commands to responsible Governments in the West not to abandon these voiceless peoples and to take in consideration their destiny as well and, in a different way than their predecessors. A conference for European Security is the affair of all Europeans and therefore the first point to be inscribed in the agenda should be: the abolition of the unjust and aberrant agreements of YALTA, SINCE THESE AGREEMENTS WILL ALWAYS ENDANGER THE EUROPEAN SECURITY.

Let us not forget 1954 (Germany); 1956 (Budapest); 1968 (Prague); 1970 (Stettin); 1972 (Lituania) and the constant agitation in Ukraina. Let us remember these national forces wich are in effervescence all over the Soviet World, which have been forgotten by the West but who will nover give up. The Western powers should not miss the best opportunity offered now for correcting the great and humiliating injustices from Yalta.

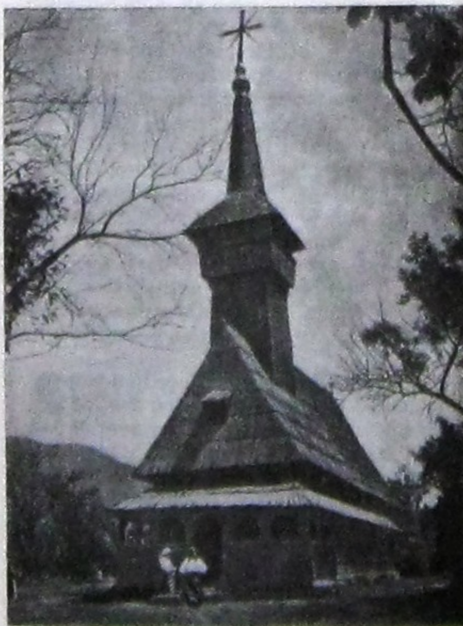
The Government system in the communist orbit has supressed the correcting brakes of internal opposition. Therefore, the only real opposition wich can be created and can give by its presence the caracter of integrality of these peoples are the refugees' organizations.

IT IS FOR MULTIPLE CONSIDERATIONS THAT THE REFUGEES FROM EASTERN EUROPE NOW LIVING IN THE WEST CONSIDER THAT THEY HAVE THE RIGHT TO HAVE THEIR REPRESENTATIVES AT THE EUROPEAN SECURITY CONFERENCE UNDER WAY OF PREPARATION.

If the Soviet Union wishes to hold oud sincerely to Europe the olive branch, the participation at this conference of delegations formed by nationals from Eastern Europe now in exile, there should be no embarassment for her. Since the Soviets expressed their great interest to attend all international organizations, they must accept the evolution of international ideas which created them. Today, the Soviet Union cannot ignore anymore the millions of refugees who escaped from its empire and are claiming their legitimate right to express themselves freely on European problems. The refugees presence at the Conference table will be a string guaranty for the security of Europe and of the entire world. Without the consent of all representative and responsible forces of this continent it is an illusion to build a real and durable security in Europe.

Cetatea Alba - Basarabia.

Biserica din Maramures.

PE MARGINEA CARTILOR

"VOI N'ATI STAT CU NOI IN CELULE"

De curând am primit o culegere de: Poezii din Inchisoare apărută in Editura "Căminul" din Sao Paulo Brazilia, sub titlul de mai sus.

Arhimandritul Roman Braga, in cuvântul introductiv, evidentiază valoarea umană și literară a celor 11 poezii publicate.

"Poeții României de astăzi, in plină eră electronică și spațială", spune Prea Sfinția Sa, .acolo in inchisorile comuniste, cu rogojini pline de ploșnițe și miros de materie descompusă, au zgâriat cu acul pe pereți și pe plăci de săpun, au scris cu scuipat pe funduri de gamelă, poezii cu conținut, ritmuri și cadențe universale".

"Acul s'a transformat in stilou și daltă de sculptat, săpunul in hârtie, iar oasele sustrase cu mare risc de prin gunoaie, in miniaturi artistice. Celula umedă a devenit cenaclu, iar poeții, scheletice fantome cu miros de mucegai, frunți, palide și ochi febrili."

Această evocare este, in puține cuvinte, redarea unei cutremurătoare realități.

Cumplit a fost climatul epocei geologice in care oamenii cavernelor in fundul peșterilor unde se adăposteau, au zugrăvit pe pereți, imaginile animalelor cu care conviețuiau, zebre, căprioare, bouri, însă mai cumplită a fost bezna temnițelor născocite de satanica doctrina marxisto-leninistă in care elita intelectuală a Neamului nostru a fost obligată să trăiască și unde dotații au creat cele mai tragice pagini ale literaturii noastre, mărturie a acestei epoci demente in care milioane de oameni au urcat calvarul, purtând crucea credinței lor.

Din destăinuirile Arhimandritului Roman Braga, credem că putem identifica pe unul dintre autorii acestor poezii, venite din catacombe, ca emoționantă mărturie literară a unei epoci inumana.

Este Nichifor Crainic, exponentul ortodoxiei și tradiției creștine, condamnat la moarte intelectuală in inchisoarea dela Aiud, unde două decenii a fost umilit, lovit și chinuit, fizic și moral, pentru a-i frânge mândria omenească.

Ca doctrinar al naționalismului și reprezentant al gândirii și sensibilitătii creștine, trebuia infrânt.

Dar după fioroasele interogatorii, intors in celulă esența lui spirituală era citadela de neinvins la care nici cea mai drăcească putere nu putea ajunge.

Poetul se regăsea și lepădând haina de ocnaș, imbrăca toga gândirii libere.

Din aceste nesfârșite ore de meditație tragică au eșit splendidele cadențe ale poeziei *"Eu - Geneza Neamului Romanesc"*, *"Potirul"* și *"Unde sunt cei care nu mai sânt"*, din culegerea tipărită in Brazilia, și altele care nu le cunoastem.

Deceniile de suferință din inchisoarea del Aiud, li s'au părut insuficiente sbirilor.

Atunci l'au pus in libertate și l'au obligat să acopere cu noroi pe toți cei care din exil continuau să arate prăpădul abătut cu 23 August asupra neamului românesc și primejdia de moarte ce ne pândea de dincolo de Nistru.

Născociseră o nouă formă de umilire: renegarea. I se cerea să ardă ce a adorat și să adore ce a ars. Credeau că semnătura lui in josul articolelor din "Glasul Patriei", gazeta destinată exclusiv exilului, vor clătina credința exilaților și va surpa prestigiul numelor proeminente ale exilului.

Stratagema n'a folosit la nimic, căci foarte puțini exilați s'au lăsat amăgiți de cântecul de sirenă al "Glasului Patriei" și s'au intors. Ba dimpotrivă exilul a crescut și creste mereu cu alți refugiați.

In timp ce in revistele din țară era interzisă publicarea poeziilor lui Nichifor Crainic, Zaharia Stancu vătaful penelor angajate și George Ivașcu marele inchizitor, pândind din umbră pentru ca uitarea să se așeze ca o piatră de mormânt peste numele lui, numele-i de prestigiu era folosit numai pentru exil. Naivă sarlatanie.

De curând Nichifor Crainic a murit. Nici o publicație din țară n'a inregistrat moartea acestui mare scriitor român. In "România Liberă" la anunțurile mortuare s'a îngăduit doar un anunt mortuar plătit de familie.

Toata cohorta de versificatori reseristi nu vor putea ține cumpăna poeziei lui Nichifor Crainic. Il tem chiar mort.

Intr'o zi muțenia țării va inceta și poeziile și operile create in inchisori vor apărea ca o revanșă a adevărului, impotriva minciunii.

"Voi n'ați stat cu noi in celule", este o cruntă mustrare pentru toți care voit ignoră marea tragedie a țării noastre.

TAP

ECOURI

¿CINE PLATESTE PACEA?

Regimurile comuniste dovedesc variabilitate, in modul lor de a se exprima asupra unei probleme create de unul din ele in defavoarea altuia.

Această neuniformitate nu provine dintr'o diferență de gândire. Nu toate formele de manifestare ale regimurilor comuniste sunt vizibile lumii. Si cele vizibile chear, sunt partial.

Comecomul se ocupă de problemele economice. Dar fiece problemă își are poziția de pe care este examintă, nu in planul organizației, ci in încăperile dela Moscova, de unde pornește și modul de soluționare.

Câteodată vreun regim, visează că e stăpân pe activitatea și modul său de a privi o problemă, și apare in lume cu declarații sau anunțuri de măsuri, cari il arată in colorit de existență libera.

Cât timp Moscova, socotește că n'are importanță, tace. Când vede că poate apărea un pericol, ia măsuri.

Așa probabil, se va fi intâmplat cu manifestările regimului dela București, cu privire la independență, suveranitate etc. că, iată, fără a fi nevoe, fără cea mai mică justificare, in contrast cu realitatea și cu tot ce vreți, "Glasul Patriei", tam-nesam vine să pună la punct problema Basarabiei și Bucovinei intr'un fel care nu lasă nici-o indoială asupra raporturilor dintre statul român și românism.

"Pe harta Europei —spune Glasul Patriei— *au aparut numeroase frontiere noi, este o realitate, orice incercare de a revizui acest lucru prin forță, ar avea consecințe pentru pace, in această parte a lumii."*

Nu știm dacă aceste afirmații au apărut și in alte ziare decât in "Glasul Patriei", destinat consumului extern; adică exilaților, cari arată lumei intregi, adevărul și continuă să lupte contra imperialismului moscovit.

Argumentul cu pacea nu este valabil. Pacea nu este un scop. Ci un mijloc.

In raportul dintre mijloace și scopuri, acestea constituind obiectivul precis, acelea se schimbă.

Dar dece poporul român să plătească pacea Moscovei?

Crede "Glasul Patriei" că era nevoe de argumentarea sa, ca să știe exilul care este raportul dintre regim și Kremlin?

I. B.

ECOURI

O VIZITA NEPROTOCOLARA SI O INTREBARE PROTOCOLARA

La Bucureşti au avut loc convorbiri oficiale între ministrul de externe titular al României, Dl. George Macovescu şi ministrul supleant al celui din Grecia, Dl. Phaidon Annino Cavalioratas. Au mai asistat: din partea româna, Nicolae Ecobescu adjunct la Externe, Francisc Păcurariu, ambasador la Athena, Gh. Diaconescu de profesiune ambasador şi Gh. Bădescu, director în Minister.; din partea greacă Aristotel Phrydas, ambasadorul Greciei la Bucureşti, D. Papaioanu, ministru plenipontenţiar, etc.

Scopul? Schimb de păreri cu privire la Conferinţa din Finlanda, colaborarea în Balcani şi alte probleme internaţionale de interes comun.

* * *

In acest interval, ministrul Cavalieratos a fost primit, însoţit fiind de Phrydas, de Patriarhul Justinian Marina. Ziarul reserist, din care luăm această informaţie, nu menţionează pe cei cari au mai participat.

Nu regretăm, fiindcă aşa putem formula direct întrebarea:

Cine a propus şi cine a acceptat ca localurile de şcoli, biserici şi cimitire ale Aromanilor din Grecia să fie date Statului Grec în compensaţie pentru nişte cârciumi deţinute de Greci în România şi care au fost naţionalizate? Putut-au Grecii să formuleze această propunere? dacă nu ei au formulat-o, cum au putut-o accepta?

Răspunsul îl aşteptăm dela Greci, cari, credem ca işi cunosc istoria. Si vom aştepta până ce îl vom da noi, chiar dacă nu convine partenerilor, din care unul trebue să fie marele condamnat.

B.

O VIZIUNE CONSTRUCTIVA

Fiind la Bucureşti, ministrul de externe al Italiei, a trebuit să dea un interview, revistei de politică externă "Lumea".

Vorbind despre conferinţa dela Helsinchi, acest ministru a spus că ea trebue să fie cum o dorim să fie, adică să discute, şi să rezolve probleme cu garanţii trainice de independenţă şi securitate şi aşa mai departe.

Si cum această galimatie nu prea concorda cu ceace trebue să fie şi nu este, cu ceia ce este, şi nu trebue să fie, în încheere d. Medici a spus:

"Cu alte cuvinte, nu este vorba numai de consolidarea echilibrurilor existente, ci şi de punerea bazelor pentru securitatea şi colaborarea viitorului".

Ce a găsit admisibil în această precizare redactorul respectiv, nu găsim. Face însă apel, după sistemul ştiinţific comunist, la o beţie de cuvinte scoase din oala de preparare comunistă: "viziune constructivă asupra raporturilor dintre state, exemplificate limpede şi pregnant de relaţiile dintre România şi Italia, relaţii exemplare pentru ceace poate deveni Europa în perspectiva realizării unei sistematice colaborari continentale pentru securitate şi pace" şi adăugăm noi, şi pentru Gabriela Dolgu, care le scrie cu caractere latine încă.

A MURIT VICTOR EFTIMIU

Despre Victor Eftimiu se va scrie multe. Va fi disecată opera lui, ba din punct de vedere al romanticismului ba din acela al simbolismului. Cert este că moştenirea ce lasă va da de lucru. Mai ales celor ce muncesc să crape firul în patru ca să arate cât de culţi, cât de citiţi, cât de inspiraţi sunt ei, în profesiunea de a umbla după alţii, ca să le vadă mişcările, paşii şi popasurile.

Apariţia lui Victor Eftimiu este oarecum o enigmă. Nici chiar dacă ar trăi cei ce fuseseră conducători la "Adevărul şi Dimineaţa" n'ar putea spune prea multe despre acest domn Eftimiu, care îşi afla câteodată loc de culcuş într'o cămăruţă mansardă, unde se afla la început "Adevărul" lui Const. Mille.

Dar prezenţa lui în literatura româna, a constituit, dela început, o realitate. Si înca o realitate, care avea să se multiplice în toate domeniile scrisului.

Concepţia lui? El simţia nevoia de a scri. Impulsul de unde îl primea? Ascultaţi ce spune el într'o prefaţă la un volum de teatru: "n'am scris niciodată de dragul unui simplu amuzament şi chear al emoţii estetice... Le-am scris aceste piese, fără o atitudine preconcepută, fără afişarea unui program: în inimile lor a curs sângele cald al unui militant, al unui îndrăgostit de frumuseţe.

Dacă n'ar fi scris decât "Insir'te Mărgărite" şi totuşi locul ce ocupă în literatura româna, îi era rezervat.

Cu dispariţia lui Victor Eftimiu se inchee cel mai glorios trecut al literaturii române.

ION BICIOLLA

MOARTEA LUI VASILE POSTEUCA

In ultimul moment aflăm că bardul plaiurilor bucovinene şi neînfricatul luptător naţionalist, camaradul Vasile Posteuca ne-a părăsit.

O grea suferinţă l-a chinuit ultimile săptămâni ale vieţii. El a suportat-o cu stoicism românesc.

Conştient până în ultima clipă de ceace sufletul, curajul şi mintea lui, au făcut în exil pentru lupta de descătuşare a Neamului nostru, a orânduit cu ultimile forţe pe care i le mai lăsa prezenţa morţii, cum şi ce fel lupta începută şi dusa de el cu gazeta "Drum", să fie continuată până la biruinţa idealurilor cărora a fost închinată.

In numarul viitor vom reveni asupra acestei dureroase pierderi.

Dumnezeu să-l odihnească în Sfânta-i pază şi să-i facă ţărâna uşoară.

REDACTIONALE

Cu numărul 6 al revistei "CARPAŢII" se împlineşte jumătate de an dela reapariţie.

Mulţumim din toată inima celor cari au avut încredere şi au răspuns imediat apelului anunţăd apariţia revistei, şi-i rugăm să lărgească cercul sprijinitorilor cu cunoscuţii şi cu compatrioţii cu care vin în contact.

In acelas timp ne îngăduim a ruga pe cei cărora le-am trimis revista şi au păstrat-o, să binevoiască a ne trimite de urgenţă abonamentul de 15 dolari USA anual, sau costul revistelor primite, 8 dolari USA.

Numerile viitoare nu vor mai fi trimise decât celor care prin acest fel îşi vor manifesta dorinţa de a fi consideraţi printre cititori.

Greutăţile ce avem de infrânt sunt mari şi fără înţelegerea tuturor Românilor din exil, nu putem asigura apariţia lunară a revistei.

REDACTIA

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL APARE LUNAR

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)

Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	15 $ USA
De sustinere	25 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.— Acebo, 34. — Madrid-16. — Es manuscrito.